

ในเงามืด

แม่เมือง เข็มน

ในเงามืด

วรรณกรรมเยาวชน สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป
ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๓
ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เขียนเรื่องและออกแบบปก : วรรณวิสา ก่องนอก

โทรศัพท์ : ๐๘๔-๓๒๔๔๘๘๒

E-mail : wwspk1998@gmail.com

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ.อนุสรฯ ดีไหว้

ขอขอบคุณ : อ.อัจฉรา ประดิษฐ์ ผศ.พรพินทร (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ.ดร.ธัญญา พิทยชาติทักษ์ อ.พิชญา นิลรุ่งรัตน

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์ร้านเค้กคุณโม้

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง พฤษภาคม ๒๕๖๔

ทุกคนล้วนมีความกลัวที่ไม่ว่าจะพยายามหนีมันเท่าไรก็มี
อาจหนีได้พ้น ความกลัวนั้นจะคอยตามติดเราราวกับเงามืด หวังจะ
กลืนกินตัวเราทีละน้อยจนหมดสิ้นความเป็นตัวเรา อย่าได้สิ้นหวัง
ต่อความมืดนั้น โลกไม่ได้ใจร้ายกับเราขนาดนั้นและมิได้จงเกลียด
จงชังเรา จงมองหาแสงสว่างของตนและเอาชนะมันให้ได้ เธอยังมีฉัน
เป็นพลังให้อยู่ตรงนี้

แมวเมือง

คำเตือน:

มีเนื้อหาเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศใน
เด็กต่ำกว่า 18 ปี ทั้งทางคำพูดและการ
กระทำ

เวลานั้นปรากฏขึ้นเมื่อตอนที่กานต์อายุได้ 7 ปี

วันนั้นเป็นวันที่ฝนตกตลอดทั้งวัน ท้องฟ้ามีดครึ้มและมีเสียงร้องดังของท้องฟ้า เด็กชายตัวน้อยขดตัวอยู่ใต้ผ้าห่ม มองจากหน้าต่างแลเห็นเงาดำปริศนาค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นอย่างช้า ๆ ในตอนแรกมันเป็นแค่กลุ่มเงาดำเล็ก ๆ เขาคิดว่าคงเป็นเพียงควีนบุหรี่ปราดาถูกกลิ่นเหม็นแสบจมูกของแม่เหม็นอนทุกครั้ง เพราะวันไหนที่แม่กลับมาบ้านและเงียบไปไม่ยอมพูดจากับใคร วันนั้นเขาจะเห็นแม่สูบบุหรี่อย่างหนัก บางทีอาจจะกระดกขวดน้ำสีเหลืองเข้มตามไปด้วย และวันนั้นเขาก็จะไม่ได้กินอาหารเย็นฝีมือของแม่ กานต์จะได้กินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปหรือไม่ก็อาหารแช่แข็งจากร้านค้าแถวบ้านเพียงเท่านั้น

แต่ไอเจ้าสิ่งนั้นกลับไม่ใช่ควีนนุหรือของแม่อย่างที่กานต์
เข้าใจ เงามดำนั้นขยายใหญ่ขึ้นจนกระทั่งปกคลุมไปทั่วทั้งห้องนอน
ของเขา ความหวาดกลัวแผ่ขยายอยู่ในจิตใจ เด็กชายได้ยินเสียง
ร้องคำรามที่เขาเองก็สืบสนว่าเป็นเสียงร้องของท้องฟ้าหรือเสียง
ของปีศาจเงานั้นกันแน่

กานต์กล่อมตัวเองให้หลับ เขานึกถึงเพลงที่แม่เคยร้องให้
ฟังก่อนนอน พยายามไม่สนใจเสียงกระซิบแหบแห้งที่ตั้งขึ้นอยู่
รอบตัวราวกับมีคนหลายสิบคนกำลังยื่นล้อมรอบเตียงของเขาและ
พากันกระซิบถ้อยคำบางอย่างอยู่

บรรยากาศน่ากลัวจนทำให้เขาไม่กล้าแม้แต่จะส่งเสียง
สะอื้นเพราะกลัวว่าใครก็ตามจะได้ยินเสียงของเขาและรับรู้ว่าเขา
มีตัวตนอยู่ จากนั้นก็จะจัดการเขาทิ้งเหมือนกับตัวละครใน
ภาพยนตร์

กานต์เอามือปิดหู หลับตาปี นอนคู้ตัวจนเข้าสองข้างซิดอก
ซีพจรรยาของเขาเคียดพลาญด้วยความกลัว เขาพยายามข่มตาให้
หลับเพราะหวังว่าเงาดำนั้นอาจจะหายไปในตอนเช้า ตื่นมาเขา
อาจจะไม่เจอมันอีก นาฬิกาจะปลุกตอนหกโมง เขาจะลุกจากที่
นอนไปอาบน้ำแต่งตัวและลงไปกินข้าวเช้าที่แม่ทำให้ จากนั้นก็ซี

จักรยานไปโรงเรียนอย่างที่ทำทุกวัน ไม่มีเงาคำบริศนาแสนน่ากลัว คอยตามอยู่ใกล้ ๆ

ความพยายามของกานต์สำเร็จ เขาสามารถหับลงได้ ทุกอย่างมีตสนิท เสียงกระซิบที่ตั้งก้องอยู่รอบตัวเงียบหายไป เขาเห็นตัวเองล่องลอยอยู่ในแอ่งน้ำมืด และฝัน

เขาฝันว่าเขากำลังอยู่ในห้องนอนของตัวเอง นอนอยู่บนเตียงขนาดสามฟุตครึ่งและมีผ้าปูที่นอนลายยานอวกาศที่เขาชอบ รอบตัวของกานต์มีตสนิท มีแค่แสงเลือนลางจากดวงจันทร์ด้านนอกเพียงเท่านั้นที่สาดส่องเข้ามา

ก่อนเนื้อในอกของกานต์เต้นอย่างรุนแรง ขนอ่อนตามตัวลุกเกี้ยวอย่างไม่มีสาเหตุ เขารู้สึกกลัว

เงามีदनอีกแล้ว แต่ครั้งนี้มาในรูปร่างที่คล้ายมนุษย์ ไม่ใช่สิ่งไร้หน้าหมกมวลสราวอย่างที่เห็นในตอนแรก ร่างกายของมันใหญ่โต ดวงตาของเป็นสีแดงฉาน นิ้วมือมีเล็บยาวดูราวกับคมมีด น่าเกลียดน่ากลัวจนทำให้กานต์อยากจะกรีดร้องแต่เขาก็ร้องไม่ออก เสียงที่ออกมาเป็นเพียงเสียงอู้อี้น่าประหลาดคล้ายกับคนที่กำลังจมน้ำ

งานนั้นค่อย ๆ ย่างกรายเข้ามาหาเด็กชายที่กำลังนั่งตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว มือใหญ่ยักษ์ที่เส่นนำเกลียดของปีศาจเงา วางลงบนท่อนแขนของกานต์ เด็กชายรู้สึกแสบร้อนจนแทบทนไม่ไหว

สัมผัสของปีศาจเงาร้อนจนเหมือนตัวเองกำลังอยู่บนเตาถ่าน กานต์พยายามกรีดร้องแต่ก็ไม่มีเสียงใดอย่างเดิม เขาจินตนาการว่าแขนของตนจะต้องมีรอยแผลน่าเกลียดเกิดขึ้นเป็นแน่เพราะสัมผัสร้อนเมื่อครู่ แต่เมื่อเจ้าปีศาจร้ายผละมือออก แขนของเขากลับไม่มีแม้แต่รอยบาดแผลใด มันเนียนสะอาดและไร้รอยแผลพุพอง แต่ความเจ็บปวดและแสบร้อนนั้นเกิดขึ้นมาอย่างน่าพิศวง

เขาได้ยินเสียงหัวเราะแหบแห้งและมองเห็นรอยยิ้มน่าสยดสยอง ความปวดแสบปวดร้อนเกิดขึ้นไปทั่วทั้งร่างเพราะปีศาจงานั้น กานต์พยายามกรีดร้อง แต่ก็เป็นเช่นเดิม ไม่มีเสียงใดเล็ดรอดออกไปนอกจากเสียงหอบหายใจแรงของตน

เขาเจ็บปวด เขาทรมาน เขาอยากตื่นจากฝันร้าย อยากไปใช้ชีวิตดั้งเดิมอย่างที่เคยเป็นมา

กานต์ได้ยินเสียงเปิดประตู ได้ยินเสียงฝีเท้าของใครบางคน
ความเจ็บปวดหายไป แม่ปรากฏขึ้นตรงหน้า

เด็กชายรู้สึกเหมือนตนเพิ่งตกลงมาจากที่สูง เนื้อตัวของเข
ขึ้นและไปด้วยเหงื่อ ก่อนเนื้อในอกเต้นระรัวจนกลัวว่าจะทะลุ
ออกมาด้านนอก เสียงหอบหายใจของตนก็ดังจนน่าตกใจ

“กานต์” เสียงของแม่เอ่ยเรียกอย่างตื่นตระหนก ตากลม
ของเธอเบิกกว้าง ร่างเล็กของแม่รีบรุดเข้ามาหาเขาที่เตียงนอน
เขาได้ยินเสียงสะอื้นของตัวเอง แม่กอดเขาแนบอก ฝ่ามือเล็กของ
แม่ลูบหัวของเขาไปด้วย “ฝันร้ายจบลงแล้ว ไม่มีอะไรต้องกลัวแล้ว
นะลูกรัก” เธอเอ่ย ทำไมเสียงของเธอฟังดูไม่หนักแน่นเอาเสียเลย

เด็กชายกำปลายชุดนอนของแม่เอาไว้แน่น ร่างเล็กสั่น
สะท้านเพราะความหวาดกลัว เขาเงยหน้ามองไปที่ประตูห้อง

กานต์มองเห็นปีศาจเงา และไม่แน่ใจว่าเขาคิดไปเองหรือไม่
เพราะเหมือนว่ามีมันกำลังหัวเราะเยาะเขาอยู่

ปีศาจเงาตามเขาไปทุกที่ ไม่ว่าจะเป็นที่โรงเรียน
ห้างสรรพสินค้า สนามเด็กเล่น และกระทั่งในความฝัน

กานต์ไม่เคยฝันดีเลยนับตั้งแต่ตอนนั้น
เขาฝันเหมือนเดิมทุกครั้ง เหมือนเมื่อวันแรกที่ฝันร้ายของ
เขาได้เริ่มต้นขึ้น ปีศาจเงารูปร่างสูงใหญ่ มีมือและเล็บที่ดูเหมือน
มีดแหลมคมน่าประหลาดพรันพรัง เสียงลมหายใจของปีศาจเงา
คล้ายกับเสียงเครื่องยนต์ของรถเก๋า สัมผัสจากฝ่ามือของเงาดำ
แสนร้อนราวกับกำลังถูกไฟเผาและไม่มีแม้แต่รอยบาดแผลใดใด
ให้เห็น

กานต์ต้องทนทุกข์ทรมานเช่นนี้ทุกคำคืนจนทำให้เขาไม่
อยากจะนอนหลับเลยสักนิด และแม้กระทั่งตอนตื่นนอนในตอน
เช้า เขาก็มักจะเห็นมันอยู่ในห้องกับเขาด้วยเสมอ ในยามที่เขาเผลอ

เงาของตัวที่สะท้อนอยู่ในกำแพงห้อง เขาก็มักจะเห็นปีศาจเงาบดบังเงาของตัวเองเอาไว้ รวากับว่ากำลังจะกลืนกินวิญญาณและร่างกายของกานต์อย่างไรอย่างนั้น

กานต์ไม่กล้าที่จะเอาเรื่องนี้ไปบอกกับใคร เขาเคยเอ่ยปากบอกแม่เกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาพูดไปพร้อมกับน้ำตาไหลไม่หยุด แต่สิ่งที่แม่ทำมีเพียงแค่วอยยิ้มอบอุ่นและอ้อมกอดอย่างทุกครั้ง พร้อมกับคำพูดปลอบประโลมอย่าง ‘มันเป็นแค่ความฝัน อีกไม่นานเดี๋ยวก็จะผ่านไปเหมือนกับทุก ๆ ครั้งที่ผ่านมา’ โทหกสิ้นดี จะผ่านไปได้อย่างไรในเมื่อผ่านมาหลายปีแล้วปีศาจเงาก็ยังคงตามติดเขาอยู่แบบนั้น

มันเผ้าคอยตีมกินความกลัวและความเศร้าโศกจากเขา สุขสมกับสิ่งเหล่านั้นรวกับนั้นคืออาหารอันโอชะ

เขาเริ่มไม่เอ่ยปากพูดกับใครทั้งนั้น ไม่เอ่ยปากสบตากับใคร เพราะไม่เอ่ยปากถูกมองด้วยสายตาขบขัน ที่ร้ายไปกว่านั้นก็คือสายตาสังหารเวทนาที่มองมายังเขารวกับว่าเขาเป็นตัวโชคร้าย เหมือนกับเมื่อตอนที่เขาอายุ 10 ขวบ ที่สนามเด็กเล่นในใจกลางหมู่บ้าน สนามเด็กเล่นแห่งนี้กว้างขวางมาก มันถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน ฝั่งซ้ายเป็นของเครื่องเล่นของเด็ก ๆ ส่วนฝั่งขวาเป็นส่วน

ของสนามฟุตบอล ในวันนั้นมีกลุ่มเด็กประมาณ 9 คนยืนอยู่ที่ปากสนามฟุตบอล พวกนั้นเป็นกลุ่มเด็กที่ไม่มีเด็กคนไหนอยากจะมีปัญหาด้วยมากที่สุด กานต์เดินผ่านไปแถวนั้นพอดีหลังจากที่กลับมาจากการซื้อของใช้ให้แม่ “เฮ้ย เอ็งนะ” มีเสียงหนึ่งดังขึ้นมากานต์เงยหน้า มองซ้ายมองขวาหาต้นตอของเสียง “เอ็งนั่นแหละ พวกข้าอยู่ตรงนี้ไม่ต้องมองหาที่อื่น” เป็นเสียงของหนึ่งในเก้าคนนั่นเอง

“มีอะไรกับเราหรือเปล่า” กานต์ถาม

“มาเล่นฟุตบอลหน่อย ไอบ๊อบบี้ไม่อยู่ ขาด 1 คน ไม่มีตำแหน่ง โกลแล้วมันเล่นไม่ได้” เด็กชายคนที่ตัวอ้วนที่สุดในกลุ่มเป็นคนพูดเสียงของเด็กคนนั้นดังและแหลมเสียดหู เนื้อตัวก็เต็มไปด้วยเหงื่อที่เปียกชุ่มจากการวิ่งเล่น

“แต่เราเล่นไม่เป็น...”

“เป็นผู้ชายประสาอะไรเล่นบอลไม่เป็น” เด็กชายตัวอ้วนที่สุดในกลุ่มเอ่ยขึ้นบ้าง เด็กคนนี้ตัวเล็กกว่าเด็กชายคนแรกประมาณสองเท่าเห็นจะได้ “เอ็งเป็นตุ๊ดหรือยัง?”

งานที่รู้สึกไม่พอใจกับการที่อีกฝ่ายเหยียดหยามเขาแบบนั้น แต่เขาก็รู้สึกกลัวเกินกว่าจะแสดงท่าทีออกไปตรง ๆ ว่าตนไม่พอใจแค่ไหน “เปล่า” เขาตอบไปเพียงเท่านั้น

“ถ้าไม่ใช่ก็มาเล่น อย่าไก่อ่อนไปเลยนะ ผู้ชายแมน ๆ ที่ไหน เขาก็เตะบอลกันทั้งนั้น” เขาไม่เหลือที่ไม่ชอบ งานที่คิด แต่ไม่ได้ตอบออกไป เขาเดินห่อไหล่ไปยืนอยู่ที่ประตูบอล เขาไม่เคยเล่นบอลมาก่อนเลยสักครั้งในชีวิต ตั้งแต่เด็กจนโตลูกบอลกลม ๆ ที่เขาเคยจับมีแต่เพียงลูกบอลชายหาดที่เขาเคยเล่นกับแม่แค่เพียงเท่านั้น งานที่ไม่ชอบเล่นอะไรที่ต้องออกแรงกายเยอะ ๆ เขาชอบเล่นไผ่ยูกิ หรือไม่กี่การเล่นในร่มที่ไม่ต้องออกแรงเยอะ ๆ ก็พอกกลางแจ้งไม่มีสิ่งใดเลยที่เขาถนัด โดยเฉพาะเจ้าลูกฟุตบอลกลม ๆ นี้ แต่เขาก็ไม่กล้าที่จะพูดออกไป เพราะอย่างที่ได้ออกเอาไว้ เจ้าพวกเด็กกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่เด็ก ๆ ในหมู่บ้านและโรงเรียนไม่อยากจะมียุทธศาสตร์ด้วยมากที่สุด เด็กพวกนั้นมีจำนวนคนเยอะ และชอบมารุมรังแกคนที่ไม่มีทางสู้ มีเด็กคนหนึ่งที่ไม่ยอมทำตามคำสั่งพวกมัน ถูกแก๊งค์จันต้องย้ายโรงเรียน ใครที่เจ้าพวกนักเลวนั้นหมายหัวเอาไว้ไม่เคยได้อยู่สุขกันสักคน ใครเล่าจะอยากมียุทธศาสตร์ด้วย เจ้าพวกนี้นะมีความสุขกับการได้รุมแก๊งค์คนที่อ่อนแอกว่า และจะไม่

ยอมหยุดการกระทำของตัวเองจนกว่าจะเบื่อเพราะฉะนั้น ถึง
กานต์จะเล่นฟุตบอลไม่เป็น ทั้งชีวิตเขาเคยจับเพียงแค่ลูกบอล
ชายหาด (ที่ตอนนั้นนอนไม่มีลมอยู่ในห้องเก็บของ) เท่านั้น ก็ต้อง
ยอมตกลงเล่นตามคำสั่งของเจ้าพวกนั้นสักหน่อย อาจจะทำให้
พวกนั้นหงุดหงิดน้อยกว่าการถูกปฏิเสธจากเด็กเช่นเขา เด็ก
ประเภทที่พวกมันชอบแกล้งนักหนา

“ไป!” ผู้รักษาประตูฝั่งตรงข้ามเริ่มปล่อยบอล คนอื่น ๆ ใน
สนามพากันวิ่งแย่งลูกกลม ๆ นั้นจนซุลมุนวุ่นวายไปหมด เจ้าเด็ก
ตัวอ้วนที่สุดผลักเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เข้ามาแย่งลูกบอลจนล้มหน้า
คะมำเสียจนทำให้เขารู้สึกเจ็บแทน แต่เด็กคนนั้นก็ไม่ได้กรีดร้อง
โวยวาย และน้ำตาไหลอย่างที่เขาคิด แต่เขากลับตะโกนด่าเจ้าเด็ก
อ้วนคนนั้นด้วยคำหยาบคายที่เขาไม่เคยคิดจะกล้าพูด เพราะ
ไม่เช่นนั้นคงโดนแม่หยิกจนเนื้อเขียวแน่นอน

เจ้าอ้วนกำจัดคู่แข่งได้สำเร็จ (แหงล่ะ... เล่นผลักคนอื่นจน
หน้าคะมำเสียขนาดนั้น) กานต์มองสบตาเจ้าอ้วนที่กำลังจ้องเขม็ง
มาที่ตนและเตรียมเตะลูกบอลเข้าประตู กานต์เกิดอาการตกใจ
ขึ้นมาทันที เพราะไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไร

เขานึกถึงการแข่งขันฟุตบอลที่เคยเปิดดูในรายการโทรทัศน์ระหว่างกินข้าวเย็นกับแม่ เขาอ้าขาและกางแขนออกกว้างอย่างที่ผู้รักษาประตูในโทรทัศน์คนนั้นทำ เตรียมรับลูกเพื่อกันไม่ให้อีกฝั่งทำคะแนนได้ เจ้าอ้วนคนนั้นตั้งท่าเตรียมเตะลูกบอล แต่ลูกกลม ๆ นั้นพุ่งตรงเข้าหน้าเขาอย่างจัง

ตอนนั้นกานตู่รู้สึกเหมือนตนหุนวกไปชั่วคราว เขาได้ยินเสียงวิ่งอยู่ในหู ก่อนที่จะกลายเป็นเสียงหัวเราะของไอเจ้าพวกนั้น จมูกของเขาปวดหนึบจนกลัวว่าจะหัก เขายกมือสัมผัสที่จมูกของตน ในหัวมีภาพของเลือดที่ไหลอาบจมูก แต่ก็ไม่มีสัมผัสเป็ยกขึ้นอย่างที่กังวลเอาไว้

หนึ่งในพวกนั้นหัวเราะเสียงดังจนสำลัก “เอ็งเอาหน้าไปรับบอลทำไมวะ” เด็กคนนั้นหัวเราะเสียงดังลั่น “ไออ่อนแอ้ย อยู่ดีไม่ว่าดี ดันเอาหน้ามารับลูกบอล เอ็งไม่มีมือหรือไง” เด็กทั้งเก้าคนหัวเราะพร้อมกัน ทำให้เด็กคนอื่น ๆ ในสนามหันมามองอย่างสงสัย กานตู่รู้สึกอายมาก ๆ จนทำให้เขาอยากจะทำอะไรสักอย่างให้เร็ว ๆ เขาอยากจะทำอะไรสักอย่างให้แต่ก็ต้องกลืนน้ำตาเอาไว้เพราะไม่อยากจะอ่อนแอต่อสายตานิ้บคู้ที่กำลังมองมาหาเขา

จู่ ๆ เจาดำที่ตามหลอกหลอนเขามาเนิ่นนานก็ปรากฏขึ้นจนทำให้เขาเผลกรีดร้องออกมาโดยที่ไม่รู้ตัว เจาดำและรังสีของความหดหู่ไร้ความสุขของมันแผ่ซ่านออกมาจนทำให้ตัวของเขาสั่นเทิ้ม มือไม้อ่อนแรงและเย็นเฉียบ สภาพของเขาในตอนนั้นคงดูแย่ไม่หยอก เพราะไอพวกเก้าคนนั้นหยุดหัวเราะทันที และขมวดคิ้วมองเขาอย่างไม่เข้าใจ

“นี่เอ็งกรีดเธอ” หนึ่งในนั้นเอ่ยขึ้น

“กรีดเป็นตุ๊ดเขียว”

“ตุ๊ดเอ๊ย”

กานต์หลับตาเมื่อพวกนั้นเริ่มหัวเราะอีกครั้ง นึกน้อยเนื้อต่ำใจ แค่นี้เขาก็ดูน่าสมเพชมากอยู่แล้ว ไอเจาดำนั่นยังจะตามมาหลอกหลอนให้เขาดูแย่มากกว่าเดิมอีก เขาลุกขึ้นยืนทั้งที่ยังขาอ่อนร่างกายของเขาโงเงงเล็กน้อย กานต์ออกตัววิ่งแต่แล้วก็ล้ม ยิ่งทำให้คนพวกนั้นหัวเราะหนักมากกว่าเดิม เขายืนขึ้นอีกครั้ง และวิ่งกลับบ้านพร้อมกับน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม

กานต์วิ่งเข้าบ้านไป ไม่ตอบคำถามแม่ว่าเพราะอะไรทำไมถึงกลับช้าและไม่มีของที่แม่ฝากซื้อติดมือกลับมาด้วย เขาตรงไปที่ห้องนอน ล้มตัวลงบนเตียงทั้งที่เนื้อตัวยังเปื้อนดินและหัวเข่าก็มี

แต่เศษหญ้า เด็กชายร้องไห้เจี๊ยบ ๆ จ้องมองเงาบนกำแพงที่ดู
เหมือนกับว่ากำลังจ้องมองมาที่ตนอย่างเย้ยหยัน

กานต์เกลียดที่มันกำลังเย้ยหยันตน แต่สิ่งที่กานต์เกลียด
ที่สุดคือความอ่อนแอของตัวเอง

ไม่เพียงแคเหตุการณีนี้นั้นที่เจ้าปีศาจเงาโผล่มาและ
ทำลายทุกอย่างในชีวิตของกานต์ มันปรากฏขึ้นมาอีกหลายต่อ
หลายครั้ง มีส่วนร่วมในทุกเหตุการณ์ในชีวิตของเขา และโดย
ส่วนมากมักจะเป็นเหตุการณ์ที่เลวร้ายอย่างถึงที่สุด กานต์ถูกพวก
กลุ่มเด็กนิสัยไม่ดีแกล้งเป็นประจำ ทั้งแกล้งด้วยการทำให้เจ็บตัว
นิด ๆ หน่อย ๆ และการกลั่นแกล้งด้วยคำพูด ซึ่งทั้งหมดทำให้
กานต์รู้สึกอับอายจนไม่อยากจะไปโรงเรียน เพื่อนของเขาทุกคน
ถอยห่างเพราะมองว่าเขาแปลก บางคนมองว่าเขาเป็นตัวตลกและ
หาโอกาสล้อเลียนเขาทุกครั้ง

กานต์ไม่ออกไปโรงเรียน ไม่อยากออกไปเจอใคร แต่เขาก็
ไม่อยากจะถูกมองว่าเป็นเด็กไม่ดีและไม่อยากให้แม่ต้องเป็นกังวล
เขาต้องทนกับการไปเรียนหนังสือและเป็นตัวตลกของคนอื่น ทน
โดนแกล้ง โดนล้อเลียน โดนปีศาจเงานำแสนหุดหู่ นั่นตามติด

กานต์ไม่รู้เลยว่าความอดทนของเขาจะไปสิ้นสุดที่ตรงไหน และจะมีอะไรเกิดขึ้น เขายังคงคิดไม่ออก

ปีศาจเงาคอยตามหลอกหลอนและทำลายชีวิตของเขามานานหลายปี และในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า กานต์ก็จะขึ้นเรียนมัธยมชั้นปีที่ 1 โรงเรียนใหม่แล้ว เขากังวลว่าตนจะไม่มีเพื่อน กังวลว่าตนจะกลายเป็นตัวตลกและถูกคนอื่น ๆ แกล้งเหมือนเดิม เขากลัวว่าตนจะเผลอทำอะไรน่าอายลงไปเมื่อปีศาจเงานั้นปรากฏกายให้เขาเห็นอีก เด็กชายกลัวว่าทุกอย่างในชีวิตของตนจะพังเหมือนชีวิตในช่วงวัยเด็กที่ผ่านมาของเขาต้องมาจมหายไปใต้น้ำของความสิ้นหวังที่มีเงาเงานั้นเป็นเจ้าของ

วันนี้เป็นวันเกิดของเขา และตอนนี้เขาอายุ 13 ปีแล้ว เขาอธิษฐานกับเค้กก่อนเลิกตรงหน้าว่าขอให้เงานั้นหายไปจากชีวิตของเขา ขอให้ดวงอาทิตย์กลับมาสว่างอีกครั้ง ขอให้ชีวิตของเขามีความสุขเหมือนกับเมื่อครั้งก่อนที่เงาร้ายนั้นจะปรากฏขึ้นมา และขอให้แม่มีความสุข ไม่สูบบุหรี่เเยะเหมือนอย่างทุกวันนี้ ขอให้ตนมีเพื่อนดี ๆ สักคนที่พร้อมจะเข้าใจเขาเสมอ... และขอให้ทุกอย่างเป็นจริงดังที่กานต์ต้องการ

กานต์ตื่นขึ้นมาเพราะเสียงและเสียงจ๊อกแจ๊กจอบจาก
ด้านนอก

เด็กชายลุกขึ้นจากเตียงนอน เข้าห้องน้ำ เขาสะดุ้งเล็กน้อย
เมื่อมองเห็นเงาดำในกระจก มันเป็นสิ่งที่ไม่สามารถทำให้ชินได้
เลยสักครั้ง มันไม่เหมือนกับการอาบน้ำแปรงฟันหลังจากตื่นนอน
มันเป็นสิ่งที่แปลกประหลาดและน่าหดหู่ กานต์อยากจะร้องให้ทุก
ครั้งที่ได้เห็นมัน ตัวของมันมีแต่ประกายของความเศร้าโศก ไม่ว่า
อย่างไรก็ไม่สามารถยอมรับและทำให้ชินชาเมื่อมองเห็นมันได้

เขาจัดการกิจวัตรประจำวันของตัวเองทั้งที่มือไม้สั่นเทา
เพราะกลืนไอคความเจ็บปวดที่ล่องลอยอยู่รอบตัว เมื่อทำทุกอย่าง
เสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาเดินออกจากห้องนอน ตรงไปทางห้องครัว ไม่มี
วีแววของแม่อย่างที่ควรจะเป็น วันนี้เป็นวันหยุด แม่ของเขาไม่มี
เรื่องจำเป็นที่จะต้องออกไปไหน หากท่านจะไปทำธุระท่านก็มักจะ

บอกเอาไว้ก่อนเสมอ แต่แม่ไม่ได้พูดอะไรสักอย่าง บนโต๊ะอาหารในห้องครัวที่ควรจะมีอาหารเข้าตั่งไว้อยู่ก็ว่างเปล่า เต่าแก๊สก็ไม่มีร่องรอยของการถูกใช้งาน ทั้งที่เวลาในตอนนั้นก็ปาเข้าไปสิบโมงแล้ว มันผิดวิสัยของคนที่มีจะทำอะไรตามแผนอยู่ตลอดอย่างแม่ เขาเดินออกจากบ้าน ข้างบ้านที่เคยว่าเปล่า บัดนี้เต็มไปด้วยของมากมายและมีรถคันสวยจอดอยู่ เขาเห็นแม่ยืนคุยกับหญิงวัยกลางคนแปลกหน้าคนหนึ่ง แม่ยิ้มกว้างเมื่อมองเห็นกานต์และเอ่ยทักในทันที

“ตื่นแล้วหรือกานต์” แม่ถาม “มานี่มา แม่จะแนะนำให้คุณรู้จักเพื่อนบ้านคนใหม่ของเรา”

เด็กชายเดินเข้าไปหาแม่ของตน ยกมือไหว้หญิงสาวหน้าตาดีใจดีตรงหน้าทันทีที่ยืนอยู่ข้างแม่ ก่อนจะก้มหน้ามองพื้นตามประสาเด็กซื่ออายุ

“นี่น้ำอุไรกับน้ำโจ้ เพื่อนบ้านคนใหม่ของเราจะ น้ำเขาเพิ่งย้ายมาวันนี้ อุไร โจ้ นี่กานต์จะ ลูกชายของตัวเอง”

“สวัสดิ์ครับน้ำอุไร” เด็กชายยกมือไหว้อีกครั้งพร้อมกับเอ่ยสวัสดิ์เสียงแผ่วเบา ชายหญิงผู้มีรอยยิ้มหัวเราะพร้อมกันเบา ๆ หญิงวัยกลางคนตรงหน้าลูบหัวของกานต์ด้วยความเอ็นดู

กานต์สะดุ้งตกใจ รู้สึกถึงสัมผัสอ่อนนุ่มของเงาดำที่ใหญ่ข้าง
ขวา ฝ่ามือของเขาเย็นเฉียบและมีเหงื่อซึม เด็กชายไม่ชอบให้ใคร
สัมผัสร่างกายของเขาทั้งนั้นนอกจากแม่เพียงคนเดียว หัวใจของ
เขาจะเต้นแรงทุกครั้งด้วยความหวาดกลัว เงาดำจะยิ่งขยายใหญ่
มันครอบครองจิตใจ ควบคุมให้รู้สึกอ้างว้างและหดหู่ พร้อมกับ
เสียงหัวเราะน้ำคั่งที่ลอยมาพร้อมกับเสียงเอื่อยเฉื่อยของสายลม

“แกเป็นเด็กขี้อายแล้วก็ขี้ตกใจนะค๊ะ” แม่เอ่ยเมื่อเห็นสีหน้า
สงสัยของเพื่อนใหม่

“ฮ่า ๆ ไม่เหมือนลูกชายน้ำเลย พูดเก่งเป็นต๋อยหอย เห็น
อะไรก็พูด บางครั้งก็พูดจนน้ำปวดหัว” ผู้ใหญ่ทั้งสามหัวเราะขึ้นมา
พร้อมกัน

พวกเขาพูดคุยกันต่อ กานต์ไม่ได้สนใจฟังสิ่งที่พวกเขา
กำลังคุยกันเท่าไรนัก ตั้งแต่พ่อจากไปแม่ก็กลายเป็นคนขี้เหงา การ
ที่มีเพื่อนใหม่ย้ายเข้ามาในบ้านที่ไม่มีเจ้าของมานานปี แกรมทั้งสอง
ยังเป็นคนที่ดูแล้วจิตใจดี พูดคุยด้วยง่าย เพื่อนใหม่ทั้งสองคงจะ
ถูกใจคนขี้เหงาอย่างแม่ไม่ใช่น้อย

เขาก็คงอยากจะมีเพื่อนบ้างเหมือนกัน การใช้ชีวิตอย่างโดด
เดี่ยวนั้นไม่ใช่สิ่งที่น่าภิรมย์เท่าไรนักหรอก การใช้ชีวิตคนเดียวมันก็

สบายใจดี ไม่มีสิ่งใดมาคอยรบกวนจิตใจ แต่การมีเพื่อนคู่คิดที่เข้าใจเราและคอยรับฟังปัญหาของเรานั้นน่าจะดีกว่าการอยู่อย่างอ้างว้างมากโข เด็กทุกคนมองว่าเขาแปลก บางคนก็มองว่าเขาเป็นบ้า พวกเขาเด็กอันธพาลเรียกเขาว่า “ไอตุ๊ด” ส่วนเด็กคนอื่น ๆ ก็เรียกเขาว่า “ไอ้หลอน” ไม่มีใครอยากจะเล่นหรือกินข้าวร่วมกับเด็กที่อยู่ดี ๆ ก็กรีดร้องลั่นโรงอาหารทั้งที่ตรงนั้นไม่มีอะไร ไม่มีแม่แต่แมลงสักตัว มีแค่เพียงถาดอาหารที่มีแค่ข้าวสวยและต้มจืดเย็นซีดมันเป็นชีวิตที่ไม่ปกติ ไม่มีใครอยากจะคบหาด้วย ไม่มีใครชอบคนแปลก ๆ เช่นเขา สิ่งที่เขาพอจะทำให้คนเหล่านั้นประทับใจได้ก็มีเพียงแค่ท่าทางตลก ๆ ไว้ให้พวกนั้นล้อเลียนก็เพียงเท่านั้น

เด็กชายตัวเล็กผิวนขาวคนหนึ่งโผล่เข้ามาในคอร์ทลงสายตาทำให้กานต์หลุดออกมาจากห้วงความคิดของตน เด็กคนนั้นตัวเล็กนิดเดียว ตัวเล็กเสียยิ่งกว่ากานต์อีก แถมยังใส่แว่นหนาเตอะอันใหญ่ เด็กตัวเล็กคนนั้นเดินตรงมาหยุดที่ข้างกายของเพื่อนบ้านคนใหม่ทั้งสอง คุณน้ำอู๋ไรมีก่อนจะเอ่ยว่า

“นี่น้องลูกชายของน้ำมาพอดี นี่น้องอาทิตย์จะกานต์อายุเท่ากานต์เลย เป็นเพื่อนกันไว้ก็ดีนะ เวลาไปโรงเรียนจะได้ไปด้วยกัน”

เด็กตัวเล็กที่ชื่ออาทิตย์ส่งยิ้มให้กานต์ เด็กคนนั้นยิ้มกว้าง
เสียจนตาหยี เขายิ้มกว้างชนิดที่ว่ากว้างกว่ารอยยิ้มของกานต์ทั้ง
ชีวิตที่ผ่านมาเสียอีก กานต์ยิ้มตอบเล็กน้อย แต่เป็นรอยยิ้มที่ถ้าไม่
สังเกตก็คงไม่เห็น ก่อนจะหลุบตามองพื้นเหมือนดังเดิม

“ชื่ออายุจริง ๆ เลยนะกานต์” เขาได้ยินเสียงหัวเราะแห่งของ
แม่เมื่อคุณน้ำอุไรพูดจบประโยค “ไม่เป็นไร น้ำเข้าใจ เล่นกันบ่อย
ๆ เดียวก็สนิทกันเองแหละ อยู่บ้านใกล้กัน โรงเรียนเดียวกันแล้ว
ยังงี้ก็ต้องเป็นเพื่อนกัน”

กานต์นึกขำกับคำว่า “เพื่อน” ของน้ำอุไร คงจะเป็นได้เพียง
แต่ไม่กี่นาทีเท่านั้นแหละ เหมือนกับคนอื่น ๆ ทุกคนที่เข้ามาทำ
ความรู้จักกับเขา ผ่านไปไม่ถึงชั่วโมง คนเหล่านั้นก็แทบจะไม่มอง
หน้ากานต์และตีตัวออกห่างเพราะความประหลาดที่เขาเป็น

“กานต์หิวแล้วหรือยัง แม่ครัวแต่มาช่วยคุณน้ำอุไรกับคุณน้ำ
โรจยกของเข้าบ้านเลยไม่ได้ทำอาหารไว้ให้ลูกเลย” แม่หันมาถาม
เขา “เดี๋ยวตอนนี่แม่สั่งอาหารผ่านแกรบเขาก็แล้วกัน ปวดหลังไป
หมดแล้วตอนนี้ แก่มากแล้วแถมไม่ได้ออกกำลังกายมาหลายปี
ยกของนิดเดียวก็ปวดหลังแล้ว” แม่เอ่ยพลางหัวเราะ

“ตายจริง คุณแก้ว” น้ำอุไรมีท่าทางตกใจ “เอาเป็นว่าเดี่ยวฉันกับคุณโจเลี้ยงอาหารคุณแก้วกับน้องกานต์ก็แล้วกัน” ตอบแทนที่อุตุส่าห์มาช่วยยกของจนไม่ได้กินข้าวกินปลาแบบนี้”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ เราเป็นเพื่อนบ้านกันแล้ว เรื่องแค่นี้ไม่มีปัญหาหรอก”

“เอาเถอะค่ะ อย่าเกรงใจเลย คุณแก้วอุตุส่าห์มาช่วยพวกเรา เลี้ยงอาหารตอบแทนเป็นแค่เรื่องเล็กๆ ไม่ใช่ปัญหาใหญ่อะไรเลยค่ะ”

แม่ยอมตกลงในที่สุด และเสนอให้สามคนพ่อแม่ลูกมากินอาหารร่วมกันที่บ้านของกานต์และแม่ เพราะบ้านของเพื่อนใหม่ทั้งสามยังจัดไม่เสร็จดี ฝุ่นและคราบสกปรกทั้งหลายก็ยังไม่ถูกกำจัด และการได้กินอาหารร่วมกันก็ถือเป็นการสานสัมพันธ์ที่ดีเพื่อนบ้านคนใหม่ทั้งสามของเรายอมตอบตกลงแต่โดยดี

พวกเขาเลือกกินอาหารง่าย ๆ อย่างไก่ทอดจากร้านชื่อดัง เด็กชายตัวเล็กลูกของเพื่อนบ้านคนใหม่เป็นเด็กพูดเก่งเหมือนที่คุณน้ำอุไรพูดเอาไว้จริง ๆ ตั้งแต่เข้ามาในบ้านของเขา เด็กชายตัวเล็กคนนั้นแทบจะไม่หยุดพูดเลยแม้แต่วันทีเดียว อาทิตย์เป็นเด็กช่างพูดและเก่งในการทำให้ผู้ใหญ่รู้สึกเอ็นดู เขาไม่ใช่เด็กพูดจา

ลามปาม คำพูดของเขานำรักนำเอ็นดูสมวัย เข้าง่ายกับทุกคน ต่างกับกานต์ที่ไม่ได้พูดอะไรสักคำ คำเดียวที่เขาพูดคือคำว่า “อวยครับ” เมื่อคุณน้าโรจถามเขาว่า “อวยไหมกานต์”

เด็กชายรู้สึกอึดอัด เขาไม่ได้อึดอัดเพราะครอบครัวของเพื่อนบ้านคนใหม่ ทุกคนใจดี คุณน้าโรจและคุณน้าอุไรใจดีมาก ๆ ทั้งสองพยายามชวนเขาคู่ตลอด อาทิตย์เองก็ไม่ได้มีท่าที่ดั่งแง่ อะไรกับเขา บางครั้งเด็กชายตัวเล็กก็เหมือนอยากจะชวนเขาคู่ แต่สุดท้ายก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น อาจจะเป็นเพราะท่าทางอมทุกข์ของเขาที่เด่นชัดมากจนทำให้อีกฝ่ายไม่กล้าที่จะชวนคู่ก็เป็นได้ ทั้งสามคนไม่ได้ทำให้เขารู้สึกอึดอัด แต่สาเหตุที่ทำให้กานต์อึดอัดมันมาจากตัวของเขาเอง มาจากปีศาจเงาที่ลอยละล่องอยู่รอบตัว แม้ว่าเงาของมันจะบางเบา แต่รังสีความเศร้าโศกและหดหู่ที่นั้นหนาแน่นเสียยิ่งกว่าอะไร มันเหมือนกับว่ากานต์กำลังอยู่ท่ามกลางเปลวเพลิงที่กำลังไหม้ เขาหาทางออกไม่ได้ ไม่สามารถล้มตาได้เพราะความแสบร้อนของกลุ่มควัน ได้แต่สลักคว้นอยู่ในนั้น

เขากลัวว่า “มัน” จะทำอะไรสักอย่าง เขากลัวว่ามันจะครอบงำจิตใจของเขาให้ห่อเหี่ยวและหวาดผวาคจนผลอกทำกิริยา

แปลกประหลาดต่อหน้าเพื่อนใหม่ทั้งสาม กานต์กลัวว่าตนจะกลายเป็นต้นเหตุที่ทำให้บรรยากาศอันสนุกสนานจะต้องหายไป เขากลัว เขาไม่ต้องการที่จะเห็นสายตาทั้งสามคู่มองมาที่เขาอย่างฉงนสงสัย ไม่อยากเห็นสายตาที่เต็มไปด้วยความรังเกียจเมื่อมองมายังเขา

เมื่อกินอาหารเสร็จเรียบร้อย คุณน้ำอุไรเอ่ยอาสาที่จะช่วยล้างจาน แต่แม่ของเขาก็ห้ามเอาไว้ แม่บอกว่าให้คุณน้ำอุไรและน้ำโรจไปจัดบ้านกันต่อดีกว่า ทางนี้แม่จะจัดการเอง คุณน้ำอุไรทำท่าจะไม่ยอม แม่ของกานต์จึงพูดซ้ำอีกรอบ ทำให้เธอยินยอมแต่โดยดี

“อุไรกับโรจจะฝากอาทิตยไว้ที่นี้ก่อนก็ได้ นะคะ ตอนเย็น ๆ ค่อยให้แกกลับบ้านก็ได้ อยู่เล่นกับกานต์ไปก่อน ถือเสียว่าให้เด็ก ๆ ได้ทำความรู้จักกันด้วย” แม่ของเขาพูด คุณน้ำทั้งสองและลูกชายของพวกเขาทยอยมตบตกลงแต่โดยดี

“อย่างไรก็ฝากด้วยนะ อาทิตยมีอะไรก็เรียกแม่นะลูก” เด็กชายตัวเล็กพยักหน้าเร็วจนหัวสั้นหัวคดลอน

ณ ตอนนี้น้ำกานต์จึงได้อยู่ในห้องนอนกับเด็กชายอาทิตย เพียงแค่สองต่อสอง

เขาอยากจะทำอะไรที่ไม่ถามความเห็นของเขาก่อน แต่ก็
เป็นเพราะความไม่รู้และความหวังดีของแม่ กานต์จึงไม่อยากจะ
ถือโทษโกรธเธอ แม่ไม่รู้ว่ากานต์ไม่อยากจะมีเพื่อน แม่ไม่รู้ว่า
เพื่อนทุกคนที่อยู่กับกานต์รังเกียจกานต์ แม่ไม่รู้อะไรเลยและเขา
เองก็ไม่คิดที่จะบอกเธอ สิ่งที่แม่รู้คือ แม่คิดว่าเขาเป็นแค่เด็กขี้อาย
คนหนึ่งก็เพียงพอเท่านั้น แม่ไม่รู้ว่าลูกชายของแม่ “ผิปกติ” และเด็ก
คนอื่นรังเกียจลูกชายของแม่มากแค่ไหน

กานต์ไม่อยากจะเห็นสายตาที่เต็มไปด้วยความรังเกียจ
แบบนั้นจากใครอีกแล้ว

“นายเล่นไผ่กุกิด้วยเหรออ” เสียงเล็ก ๆ ของอาทิตย์เอ่ยถาม
ตากลม ๆ ของเด็กคนนั้นจึงไปยังกล่องสีขาวยาวอยู่บนตู้ข้าง
เตียงนอนของเขา “แล้วก็ชอบทันจิไรด์ด้วยเหรออ”

ใครใครก็ต้องชอบทั้งนั้นแหละ ดังจะตายไป สนุกด้วย เขา
คิดในใจแต่ไม่กล้าตอบออกไป เสียงที่เปล่งตอบเด็กชายคนนั้นไป
มีเพียงแค่ว่า “อืม” เท่านั้น

“จริงเหรออ เหมือนกันเลยนะ” เด็กชายอาทิตย์มีท่าที่ตื่นเต้น
ทันทีเมื่อเขาตอบอีกฝ่ายไปเช่นนั้น “นายชอบตัวไหน เราชอบเซ็น
นิตลี”

กานต์มองรอยยิ้มจริงใจของอีกฝ่าย หัวใจของเขาเต้นแรง มันเป็นแบบนี้ทุกครั้งที่เขากำลังจะมีเพื่อนใหม่ เขาไม่อยากถลำลึก ไม่อยากผูกพัน ไม่อยากหลงใหลไปกับความรู้สึกชั่ววูบ เพียงไม่นานความจริงก็จะปรากฏว่าเขาไม่เหมือนคนอื่นทั่วไป รอยยิ้มที่แสนจริงใจแบบนั้นของอีกฝ่ายจะหายไป สิ่งที่เหลืออยู่ก็จะมีเพียงแค่สิ่งที่กานต์ไม่อยากจะเห็นมากที่สุด

เขาเงิบ มองไปที่โปสเตอร์ตัวละครตัวโปรดของเขาที่ติดไว้ อยู่ที่หัวเตียง “นายชอบเคียวจูโร่เหรอ” เขาพยักหน้าเล็กน้อยเมื่ออีกฝ่ายถาม “แต่เคียวจูโร่ตายนะ ทำไมนายยังชอบล่ะ”

“...มัน ทะ เท่ดี” เขาตอบพลางก้มหน้ามองตักของตัวเอง

“ก็เท่จริง ๆ นะนะ” อีกฝ่ายพูด “แต่ตายไวไปหน่อย น่าเสียดาย เราอะชอบเซ็นนิตส์เพราะชอบที่มันมีลมหายใจเป็นปรมาณอัสนี่รูปแบบที่ 1 เวลาโจมตีก็รวดเร็วมากด้วย โคตรเท่!” อีกฝ่ายเอ่ยต่อถึงความชอบของตน

เขานึกขำที่อีกฝ่ายเล่าเรื่องของตัวเองออกมาแบบนั้นทั้งที่เขายังไม่ได้ถามอะไรเลยสักคำ เป็นจริงดังที่น้ำอูโรบอก ลูกชายของคุณน้ำนั้นพูดเก่งเป็นต่อหยอย อาทิตย์พูดเยอะยิ่งกว่าตอนที่อยู่บนโต๊ะกินข้าวเสียอีก 90% ของบทสนทนามาจากอาทิตย์

กานต์พูดตอบเพียงแค่ว่าไม่ก็ค่าเท่านั้น แม้กานต์จะเย็นชาขนาดไหน อีกฝ่ายก็ไม่คิดที่จะย่อท้อ เด็กชายตัวเล็กพยายามยกเรื่องนั้นเรื่องนี้มากมายเพื่อมาพูดคุยกับกานต์ แม้สิ่งที่กานต์ตอบจะมีเพียงแค่ว่า “อืม” เท่านั้นก็ตาม อาทิตย์พูดอวดชุดเสื้อคลุมแบบทันสมัยในการ์ตูนดาบพิฆาตอสูร เด็กชายบอกว่าคุณพ่อของตนซื้อมาให้ตอนที่ท่านไปทำงานที่ประเทศญี่ปุ่น เด็กชายตัวเล็กสัญญากับเขาว่า (ซึ่งมีเพียงแค่อีกฝ่ายเท่านั้นที่เผลอออกไปเองคนเดียวว่าเขาตอบตกลง) ถ้าหากโควิดหายและน้ำวิโรจได้ไปทำงานที่ญี่ปุ่นอีก อาทิตย์จะขอให้พ่อซื้อเสื้อคลุมแบบทันสมัยมาอีกหนึ่งตัวเพื่อเป็นของขวัญให้กับกานต์ ถือเป็นของขวัญจากเพื่อน

กานต์แค้นยิ้มทันทีเมื่อได้ยินคำคำนั้นหลุดออกมาจากปากของอาทิตย์

อาทิตย์ขอเขาดูไฟฟูกที่เขาเก็บสะสมเอาไว้ เขาอนุญาตให้อีกฝ่ายหยิบมาดูได้ เด็กชายตัวเล็กรีบหันไปหยิบกล่องสีขาวยของเขามาเปิดทันที อีกฝ่ายส่งเสียงร้องอ้อเมื่อหยิบการ์ดที่วางเรียงกันเป็นปีกออกมาแก้มันยงและเปิดดูทีละใบ “มีหลายใบที่เราจะไม่ค่อยเจ๋งมาก” อีกฝ่ายเอ่ยชม ตากลม ๆ ของเขาวาววับไปด้วย

ความตื่นเต้นอย่างปิดไม่มิด ทำให้กานต์อดไม่ได้ที่จะอมยิ้มให้กับ
ท่าที่แบบนั้น

“นายสุดยอดไปเลยเพื่อน มีแต่โบแจ้ง ๆ ทั้งนั้นเลย อิจฉา
โคตร ๆ”

“นาย... จะมาเล่น... ก็ได้แหละ” เขาพูดเสียงเบา

“จริงเหวอ” แต่เสียงตอบกลับของอาทิตย์นั้นดังลั่นจนเขา
ต้องนินวหน้า

“อืม”

“เฮ้ นายใจดีมาก ๆ เลย” อีกฝ่ายยิ้มดีใจพลางเปิดตู้ไฟของ
เขาทีละโบอย่างมีความสุข

“เรา... เรามีหนังสือการ์ตูนดาบพิฆาตอสูรครบทุกเล่มด้วย
... นายอ่านหรือยัง”

“ยังเลย!”

“นะ นายจะยืมก็ได้”

“จริงเหวอ”

“อืม”

“นายใจดีโคตร ๆ เลยเพื่อน ฉันมีไม่กี่เล่มเอง จะซื้อก็ต้อง
เก็บตังเอาเอง แต่ขนมมันอร่อย จะเอาที่ไหนไปเก็บได้” อีกฝ่ายบน
หน้านั้นหัวควมวด กานต์หัวเราะ

มันเป็นสิ่งที่เขาไม่อยากจะให้เกิด แต่ส่วนลึกในใจของเด็กชาย
นั้น เขาอยากมีเพื่อน อยากมีคนสนิทที่คุยภาษาเดียวกันรู้เรื่อง
อยากมีคนที่น่าสนใจ อยากมีคนที่ชอบดาดพิฆาตอสูรเหมือนกัน
อยู่ใกล้ ๆ ตัว แต่มันจะเป็นไปได้หรือเปล่า โชคชะตาจะใจดีกับ
เด็กชายที่ไม่เคยโชคดีอย่างเขาเลยบ้างไหม

กานต์ได้คำตอบแล้วว่า **ไม่**

ไม่เลย ไม่มีทาง

ในขณะที่เขากำลังหยิบหนังสือการ์ตูนออกมาจากชั้น
ความรู้สึกรหดหู่และเศร้าโศกที่เขาคุ้นเคยเป็นอย่างดีก็ก่อขึ้นใน
จิตใจและมันทำให้เขารู้สึกอยากจะร้องไห้ให้ได้ อากาศรอบตัวของ
เขาเย็นยะเยือกทั้งที่ไม่ได้เปิดเครื่องปรับอากาศ เขาได้ยินเสียง
หัวเราะอันบ้าคลั่งลอยมาตามเสียงลมหวีดหวิว ตรงหน้าของเขา
คือปีศาจเงาที่ตามหลอกหลอนเขามาหลายปี ขนาดตัวของมัน
ใหญ่โตจนกินพื้นที่ได้ทั้งห้อง เขาคิดว่าตัวของมันใหญ่ขึ้นทุกวัน
ความหวาดผวาและเศร้าโศกในหัวใจของเขาก็เพิ่มมากขึ้นตาม

ขนาดของเจ้าปีศาจนั้น กานต์ยืนตัวแข็งทื่อ ปล່อยหนังสือตกลง
พื้น พยายามอย่างหนักที่จะไม่กรีดร้องออกมา แต่เขาก็ทำไม่ได้
บรรยากาศที่บีบคั้นอารมณ์และความรู้สึกที่ออกมาจากมันนั้น
หนักแน่นจนเกินไป มันแข็งแรง มีพลังอำนาจเหนือร่างกายของเขา
กานต์กรีดร้องและตะเกียกตะกายหนีสิ่งสิ่งนั้น เขาพูดได้เลยว่า
สภาพของตนในตอนนี้คงจะน่าสมเพชไม่ใช่น้อยที่อยู่ดี ๆ ก็ลงไป
ดินและกรีดร้องอยู่ที่พื้นราวกับโดนไฟคลอกแบบนี้

น่าสมเพชจริง ๆ

เขากรีดร้อง กรีดร้องจนแทบคอ ได้ยินเสียงแม่วิ่งขึ้นมาบน
ห้อง เสียงของแม่แตกตื่นและตกใจ เธอถามว่าผมเป็นอะไรและเข้า
มากอดเขา กานต์ร้องไห้สะอึกสะอื้น และไม่ได้พูดอะไรออกไป
อย่างเช่นทุกครั้ง เด็กชายเอาหน้าซुकที่อกของแม่ เขาได้ยินเสียง
หัวใจของแม่เต้นดัง เขาหลับตา น้ำตาไหลอาบแก้ม เขาไม่อยากจะ
เห็นปีศาจเงาที่น่ากลัวนั้น

และไม่อยากเห็นว่าอาทิตย์จะมองเขาอย่างไร เขารับไม่ไหว
ถ้าจะต้องถูกมองด้วยสายตาแบบนี้ แบบที่คนอื่น ๆ เคยมองเขา

กานต์ได้ยินเสียงปิดประตู เมื่อแม่เอ่ยขอโทษอาทิตย์และ
บอกให้อาทิตย์กลับบ้านไปก่อน

วันนี้จบลงด้วยการที่เขานอนร้องไห้อยู่บนเตียงนอนของ
ตัวเองจนกระทั่งหลับไปในที่สุด

งานตื้นขึ้นมาพร้อมกับความรู้สึกเช่นเดิมทุกครั้ง
ความรู้สึกที่ว่าเขาไม่อยากจะตื่นขึ้นมาเพื่อรู้สึกอะไรอีก
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานไม่ใช่สิ่งที่เกินความคาดหมาย
ของเขาเท่าไรนักหรอก เขารู้ดีอยู่แล้วว่าไม่ว่าอย่างไรเหตุการณ์มัน
ก็ต้องจบลงแบบนั้นในไม่ช้าก็เร็ว เขาไม่ได้เกิดมาเพื่อมีความสุข
คนที่ส่งเขามาเกิดยัดแต่ความโชคร้ายและความเศร้าโศกใส่
กระเป๋าทิดตัวมาให้เขาและลืมนำความสุขมาให้ด้วย ชีวิตของ
เขาจึงได้เจอแต่เรื่องแย่ ๆ ซ้ำไปซ้ำมา อยู่แบบนี้

มันเป็นสิ่งที่เขาควรจะชินชา เขาพบเจอกับเหตุการณ์เมื่อ
วานมานับครั้งไม่ถ้วน นั่นไม่ใช่ครั้งแรกและก็คงจะไม่ใช่ครั้ง
สุดท้าย เราอาจจะชินกับการตื่นเช้าเพื่อไปโรงเรียนในวันจันทร์ ชิน
กับการต้องเข้าแถวหน้าเสาธงตอนเจ็ดโมงเช้า ชินกับการเข้าเรียน
วิชาภาษาไทยกับครูประจำวิชาจอมโหด แต่กับสิ่งนี้ สิ่งที่ยลยอยู่

รอบตัวเขาในตอนนี่ สิ่งทีกลืนเป็นสิ่งเดียวกับอากาศที่เราต้องสูดเข้าไปในปอดและทำให้แสบร้อนเจียนจะขาดใจทุกวัน ใครบ้างที่จะสามารถทำให้ใจยอมรับมันได้

กานต์อาบน้ำแต่งตัว ทำทุกอย่างอย่างที่เคยทำทุกวันด้วยอารมณ์ที่ว่างเปล่า เขาเดินลงบันไดด้วยท่าทางที่ห่อเหี่ยวและดูหมดหวัง ความมีดีมนลอยอยู่รอบตัวของเขอันเป็นที่ประจำของมัน นอกจากเสียงหายใจของตัวเองกับเสียงการทำกิจวัตรประจำวันของแม่ก็มีเสียงของมันนี้แหละที่เขาได้ยิน เสียงครวญครางราวกับเสียงรถไฟ เสียงหัวเราะราวกับกำลังสะใจที่ได้เห็นว่าเขาไม่อยากจะตื่นนอนขึ้นมาพบกับโลกที่ว่างเปล่าของตน

แม่เอ่ยทักทายกานต์ เธอยิ้มให้ลูกชายคนเดียวของตน แต่ก็เป็นยิ้มที่ดูแปลกประหลาดเหลือเกิน เธอทำหน้าที่เหมือนต้องการจะพูดอะไรกับเขาสักอย่าง แต่สุดท้ายแล้วเธอก็ไม่พูดมันออกมา สิ่งที่เธอทำมีเพียงแค่ส่งรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความไม่เข้าใจมาให้จุมพิตที่หน้าผากของเขา และนั่งรับประทานอาหารเช้าด้วยความเงียบ มีเสียงของแม่ที่คอยชวนกานต์คุย และเสียงของเด็กชายที่ถามคำตอบคำ

กานต์รู้ว่าแม่ฮึดฮัด เขารับรู้ได้จากสายตาของเธอ แม่เป็นคนเก็บอาการไม่เก่ง เขารู้เสมอว่าแม่กำลังคิดอะไร เธอไม่เคยปิดบังมันได้ และกานต์ไม่ว่าอะไรที่เธอรู้สึกแบบนั้น เป็นใครก็ต้องฮึดฮัดกันทั้งนั้น แต่เขาก็ไม่ต้องการที่จะตอบอะไร เขาอยากอยู่เงียบ ๆ ในโลกอันโดดเดี่ยวของเขาคนเดียว

เด็กชายเก็บกวาดจานชามไปล้างหลังจากที่ทานอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว แม่ขึ้นห้องไปสักพักและเดินลงมาพร้อมกับกระเป่าใบโปรดที่พ่อซื้อให้เมื่อตอนที่พ่อยังมีชีวิตอยู่เตรียมตัวที่จะไปทำงาน แม่หอมแก้มและจ้องหน้าเขาเขา จากนั้นจึงลูบหัวของกานต์แผ่วเบาพร้อมกับพูดว่าแล้วเจอกันตอนเย็น กานต์พยักหน้ารับ และหันไปล้างจานต่อจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว

หลังจากที่ทำหน้าที่ในช่วงเช้าของตนเป็นที่เรียบร้อย กานต์ก็เดินมาล้มตัวนั่งลงบนโซฟาที่ห้องรับแขกกลางกอดเปิดโทรทัศน์ไปที่ช่องการ์ตูนช่องโปรด ตอนนี้เก้าโมงเช้าแล้ว การ์ตูนเรื่องโคนันน่าจะมาพอดี

เด็กชายมองผ่านหน้าต่าง เห็นกลุ่มเด็ก ๆ ที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกันกำลังเดินมุ่งหน้าไปทางสนามเด็กเล่นของหมู่บ้าน ในช่วงปิดเทอมร้อนขึ้นขั้นใหม่ เด็กหลายคนในวัยเดียวกันกับเขาถ้า

ไม่ไปเรียนพิเศษเพื่อเตรียมพร้อมตัวเองในการเข้าเรียนชั้นมัธยม ก็จะไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนในกลุ่มของตัวเอง แต่กานต์ทำไม่ได้สักอย่างหนึ่ง เพราะเขาไม่กล้าออกไปไหน เขากลัวที่จะต้องไปเผยความประหลาดของตนให้คนอื่นเห็น แคะที่โรงเรียนนั้นก็มากเกินไป และสองคือ เขาไม่มีเพื่อน กานต์ไม่มีเพื่อนให้ชวนไปเที่ยวหรือ

กานต์หันกลับมาสนใจการ์ตูนในจอทีวีต่อไป แม้ว่าสุดท้ายเขาจะเหม่อจนดูแทบไม่รู้เรื่องเลยก็ตาม เมื่อการ์ตูนจบ เขาคิดกับตัวเองว่าจะขึ้นไปจับบนห้องสัคนิดแล้วค่อยตื่นขึ้นมาอ่านหนังสือสักบท แต่แล้วอะไรบางอย่างก็ทำให้เขาหยุดชะงัก

มีเงาตะคุ่มสีดำของอะไรบางอย่างอยู่ที่ด้านนอก กานต์สังเกตเห็นตอนที่มองลอดหน้าต่างออกไปข้างนอก เขารู้สึกมาลึกลับแล้วว่าเหมือนมีอะไรบางอย่างกำลังจ้องมองเขาอยู่แต่ก็ปิดกั้นคิดว่าตนคงคิดไปเอง แต่เงาตะคุ่มด้านนอกนั้นก็สามารถยืนยันได้ว่าเขาไม่ได้คิดไปเองว่ามีอะไรจ้องมองเขาอยู่ในตอนแรกเขาคิดว่ามันคือปีศาจเงาที่คอยตามหลอกหลอนเขาอยู่ทุกวันแต่ก็ไม่ใช่นั่นที่เขาเห็นไม่ได้ทำให้เขารู้สึกแย่ ไม่ได้ทำให้เขาเจ็บอกจนเหมือนจะแตกเป็นเสี่ยง กลับกันมันไม่มีความรู้สึกอะไรเลย มีแต่ความ

แปลกใจและสงสัยก็เท่านั้น และรูปร่างของมันก็คลิบคล้ายคลิบ คลากับมนุษย์มากกว่าปีศาจเงาที่มีรูปร่างไร้สสาร

เขามองหาอาวุธที่พอจะใช้ได้เพราะอดที่จะคิดในแง่ร้าย ไม่ได้ สิ่งนั้นอาจจะเป็นโจรและเขาก็อยู่บ้านเพียงคนเดียวไม่มีใคร อยู่ด้วย หากโดนโจรขึ้นบ้านก็คงทำอะไรไม่ได้ ถ้าเป็นอย่างที่คิดก็ ได้แต่หวังว่าเจ้าปีศาจเงาจะทำตัวมีประโยชน์เสียบ้างด้วยการ หลอกโจรให้กลัวจนหนีไป แต่หากคิดดูอีกที ก่อนที่มันจะทำให้โจร กลัวจนสติแตก คงจะเป็นเขาแน่แหละที่สติแตกเพราะมันไปก่อนโจร

เขาหยิบไม้ตีขุงของแม่มาถือเอาไว้ มันคงช่วยอะไรไม่ได้ เท่าไรแต่มีไว้ให้อุ่นใจ เขาค่อย ๆ ก้าวขาตรงไปที่หน้าต่าง ใจเต้น แรงเพราะความกลัว ในช่วงเวลาแบบนี้เจ้าปีศาจเงาไม่เห็นจะโผล่ มา แต่ก็ดีแล้ว เพราะเขาไม่สามารถที่จะแบกรับความรู้สึกหลาย ๆ อย่างได้ในเวลาเดียวกันเท่าไร

กานต์เดินมาหยุดที่หน้าต่างต่าง เด็กชายชะโงกหน้า ออกไป เขาพบกับร่างของมนุษย์คนหนึ่งยืนแอบอยู่ข้าง ๆ กระจ่าง ต้นไม้ของแม่ เป็นร่างของเด็กตัวเล็กมากกว่าเป็นร่างสูงของผู้ใหญ่ “มาทำอะไร” เขาเอ่ยถาม อีกฝ่ายสะดุ้งทันทีที่ได้ยินคำถามของเขา

ตัวการเจ้าของเงาเดินออกมาจากที่หลบ เด็กชายตัวเล็กเกาหัว
ตัวเองและยิ้มด้วยความชื่นอา

“เห็นด้วยหรือ อุตส่าห์หลบแล้ว” อาทิตย์ถาม

“เห็นสิ” *ไม่เห็นก็แปลกแล้ว* เขาคิด แต่ไม่ได้พูดออกไป

“นายมาทำอะไร”

“คือ... เราอยากมาชวนนายเล่นนะ”

“แม่เราบังคับนายหรือ”

“เปล่า” อีกฝ่ายส่ายหน้ารัว ๆ จนกานต์กลัวว่าอาทิตย์จะ
ปวดหัวเอาได้ “แม่นายไปชวนให้เรามาเล่นกับนายด้วย แล้วเราก็
อยากเล่นกับนายเองด้วย”

กานต์นิ่งไป “นายไม่กลัวหรือ”

“กลัวอะไร” อีกฝ่ายถาม ท่าทางจริงจังไม่มีความเสแสร้ง
“เรื่องเมื่อก่อนหรือ”

เด็กชายพยักหน้าก่อนที่จะหลบตามองพื้นเพราะความไม่
กล้าสู้หน้า

“อืม... ก็ไม่กลัวหรอก แค่ตกใจมากกว่า” กานต์เงยหน้า
ขึ้นมาองหน้าของอาทิตย์ เขาคิดว่าใบหน้าเล็ก ๆ นั้นจะต้องมีการ

ล้อเลียนปรากฏอยู่ แต่กลับไม่มี มันมีแต่ความสงสัยอยู่ในนั้น “เรา ... เราขอถามอะไรหน่อยได้หรือเปล่า”

กานต์มีท่าทีลังเล เขากลัวคำถามของอีกฝ่ายแม้จะยังไม่รู้ว่ามันคืออะไรก็ตาม ไม่ว่าจะอย่างไรอาทิตยก็จะต้องถามถึงเหตุการณ์เมื่อวานแน่ ๆ ถ้าหากอีกฝ่ายถามขึ้นมาจริง ๆ เขาเองก็ไม่ว่าจะตอบเด็กชายข้างบ้านคนนี้อย่างไร หากพูดไปอีกฝ่ายจะเชื่อเขาหรือไม่ และเจ้าตัวก็คงจะมองว่าเขาเป็นเด็กประหลาดและต้องการหนีไปให้ไกลจากเด็กประหลาดคนนี้โดยเร็วที่สุด

เด็กชายกลืนน้ำลาย มองใบหน้าใสซื่อของอาทิตยก่อนจะพยักหน้าและเอ่ยชวนให้อีกฝ่ายเข้ามาในบ้านเพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะเมื่อย แถมอากาศด้านนอกก็แสนจะร้อนอบอ้าว เมื่ออาทิตยก้าวเข้ามาในบ้าน กานต์ก็เดินไปเทน้ำใส่แก้วและนำมาให้อาทิตยที่นั่งรออยู่ตรงโซฟาในห้องรับแขก

“นายจะถามอะไร”

อยากรู้อะไรก็ถาม แล้วก็รีบกลับบ้านไป

กานต์คิด แต่ก็ไม่ได้พูดออกไปเช่นเดิม

“เอ่อ...” อาทิตยเริ่มมีท่าทีลังเล กานต์ใจเต้นเพราะความ

กลัวสิ่งที่อีกคนกำลังจะพูดออกมา “นายเห็นผีได้ใช่ไหม”

ที่คนอื่นมองไม่เห็นเหมือนกัน ผีและปีศาจเงาอาจจะมียูจิง หรือ อาจจะเป็นแค่เรื่องที่พวกเขาทั้งคู่คิดขึ้นมาเองก็ได้ ไม่มีใครรู้ เพราะไม่มีใครคิดที่จะสนใจและถามไถ่ ร้ายที่สุดคือการมองว่าเขา เป็นตัวประหลาด

“ใช่ เราเห็นผี” กานต์ตอบไปแบบนั้น

ผีที่เขาเห็นมันไม่ใช่ผีแบบที่อาทิตย์เห็น ไม่ใช่ผีแบบในหนังสือ ซัตเตอร์ที่เขาเคยนั่งดูกับแม่ มันน่ากลัวและโหดร้ายมากกว่า นั้น มันสามารถบีบบังคับให้เขารู้สึกทรมานราวกับตายทั้งเป็นได้ ต่างจากผีแบบที่อาทิตย์เข้าใจหรือผีในหนังที่ทำได้แค่เพียงหลอก หลอนให้เรารู้สึกกลัว แต่ปีศาจเงามันต้องการมากกว่านั้น การมากยิ่งขึ้นกว่าอาการหวาดกลัวธรรมดา ๆ แต่เขาเองก็ไม่รู้จะอธิบายให้อีก ฝ่ายเข้าใจอย่างไร เข้าใจว่ามันคือผีไปนั่นแหละคงจะดีที่สุด

อาทิตย์ถามกานต์ว่าผีที่เขาเห็นนั้นเป็นอย่างไร “เป็นเงาดำ ๆ เหมือนกลุ่มควันจากท่อไอเสียที่ถ้าหากหายใจเอามันเข้าไปจะทำให้รู้สึกแสบร้อนจนทนแทบไม่ไหว น่ากลัว มีแต่ความหดหู... เห็นมันทีไรเราก็มองไม่อยากจะลิ้มตาขึ้นมาอีกเลย” กานต์ตอบ อาทิตย์ยกมือขึ้นปิดปาก ดวงตาของเพื่อนบ้านคนใหม่เบิกโพลง

“น่ากลัวยิ่งกว่าผีจูนอนที่ฉันเคยเห็นเสียอีกนะเนี่ย” อาทิตย์
ลูบแขนของตัวเอง ขณะที่แขนของเขาถูกเกรี้ยวอย่างเห็นได้ชัดเจน
ว่าอีกฝ่ายกำลังรู้สึกกลัวจริง ๆ “นายยังเห็นมันอยู่ไหม”

“ตอนนี้ก็ยังไม่... แต่เดี๋ยวสักพักมันก็จะออกมา”

“นายมีพระไหม”

กานต์ส่ายหน้า

อาทิตย์ยกมือพนมไว้ที่กลางอก ก่อนจะถอดสร้อยที่คอ
ตัวเองและวางลงบนมือของเขา มันคือสร้อยพระสีน้ำตาลรูปทรง
วงรี กานต์มองหน้าอาทิตย์อย่างไม่เข้าใจ สีหน้าของเขาในตอนนี
คงจะเต็มไปด้วยคำถามมากมายเกี่ยวกับสร้อยเส้นนี้

“คืออะไร” เขาถาม

“สร้อยพระไง” อาทิตย์ตอบ

“ทำไม...”

“เราได้สร้อยนี้มาตอนเด็ก ๆ ตอนที่ยังเห็นผีนะ” อาทิตย์เล่า

“คุณยายให้เรามา พอใส่เราก็ไม่เห็นผีอีกเลย ไม่กลัวแล้วด้วย”

“จริงหรือ”

อาทิตย์พยักหน้า “ตอนนี้เราไม่เห็นผีแล้ว มันน่าจะไปเกิดแล้วล่ะ” เด็กชายตัวเล็กหัวเราะประหนึ่งว่ามุกของตัวเองมันตลกเสียเต็มประดา “นายเอาไปใส่ดูนะ ได้ผลยังไงก็ค่อยมาบอกกัน”

“ทำไมล่ะ”

“ทำไมอะไรหรือ”

“ทำไมนายถึงยกสร้อยให้ฉัน” กานต์ถามและจ้องมองใบหน้าของอาทิตย์

อาทิตย์ส่ายหน้า “ฉันไม่ได้ยกให้ ฉันให้ยืมต่างหาก” เขายิ้ม “เราเป็นเพื่อนกันแล้วนี่ ไซมัย เราเป็นเพื่อนที่เห็นผีได้เหมือนกันด้วย เมื่อเจอปัญหาเดียวกัน เพื่อนก็ต้องช่วยเพื่อนไง ผีมันหายไปเมื่อไรค่อยเอามาคืนก็แล้วกัน”

หัวใจของอาทิตย์เต้นแรง ไม่ใช่เพราะความกลัวอย่างที่เคยเป็นแต่อย่างใด แต่เป็นเพราะคำว่า “เพื่อน” ที่หลุดออกมาจากปากของอาทิตย์

หลังจากที่ได้เห็นอาการประหลาดของเขา ทุก ๆ คนมักจะพากันตีตัวออกห่าง ทำหน้าและท่าทางรังเกียจเด็กที่ไม่ปกติอย่างเขาอย่างไม่คิดที่จะกักเก็บความรู้สึก เขาถูกซุบซิบนินทาว่าเป็นบ้า ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ บางคนกลั่นแกล้งเขาเพราะสิ่งที่เขาเป็น

กานต์ไม่มีเพื่อนมาตั้งแต่วันนั้น วันที่ปีศาจเงาโผล่มา นี่เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่มีคนเรียกเขาว่าเพื่อน อาทิตยารู้สึกราวกับว่าตนเป็นดอกไม้แห้งเหี่ยวที่ได้รับน้ำและแสงสว่างจากพระอาทิตย์โลกที่มีดหม่นมีแสงของดวงอาทิตย์สาดส่องเข้ามาเล็กน้อย

อาทิตย์ทำตัวไม่ถูก เขาไม่คุ้นชินกับการถูกใครเรียกว่าเพื่อน ทุกคนจะพากันตีตัวออกห่างกานต์เสมอเมื่อพวกเขาได้พบเจอกับกานต์ตอนที่สติแตก เด็กชายนั่งนิ่งตัวตรง ไม่ได้พูดอะไรออกไป แต่มือและหัวใจของเขาสั่นไหวจนควบคุมไม่ได้

หลังจากนั้น อาทิตย์ก็ทำท่าเซินอาย และขอกานต์อ่านหนังสือการ์ตูนเรื่องดาบพิฆาตอสูร กานต์ตอบตกลงแต่โดยดี เด็กชายตัวเล็กดีใจจนหน้าแดงไปหมด

พวกเขาอ่านหนังสือการ์ตูนด้วยกัน พูดคุยและถกเถียงกันเกี่ยวกับการ์ตูนที่ได้อ่าน ในขณะเดียวกันเขาก็กำลังคิดว่าวันนี้ช่างเป็นวันที่ดี ตั้งแต่เข้าจนถึงตอนนี้เจ้าปีศาจเงาก็ยังไม่โผล่ออกมาให้เห็น

ในทันใดนั้นมันก็โผล่ขึ้นมาทันทีราวกับอ่านใจของเขาออก กานต์ตัวแข็ง ตาเบิกโพลง ความเศร้าและความหดหู่แทรกซึมเข้ามาในจิตใจทันทีที่ทั้งคู่ก็ยังคงคุยเล่นกับอาทิตย์เกี่ยวกับเรื่อง

หนังสือการ์ตูนที่พวกเขากำลังอ่านกัน เด็กชายกริโตร้อง เขารู้สึกเหมือนร่างของตนกำลังจะตกจากที่สูง กานต์ตะเกียกตะกายพยายามหาที่ยึดเหนี่ยว ทันใดนั้นแขนข้างซ้ายของเขาก็ถูกคว้าด้วยมือเล็ก ๆ ของอาทิตย์ ความอบอุ่นจากสัมผัสนั้นขยายตัวไปทั่วทั้งร่างกายของกานต์ อีกฝ่ายเรียกชื่อเขา เสียงของเพื่อนใหม่ช่างเบาบางเหลือเกินเมื่อมีเสียงกริโตร้องของปีศาจเงาหลบเอาไว้ เขาพยายามอ่านปากของอาทิตย์แม้ว่าดวงตาของตนจะพร่าเลือนและพยายามยกมือที่สั่นเทาของตนคว้าสร้อยที่คอเอาไว้ตามคำสั่งของอาทิตย์ เด็กชายตัวเล็กทำมือเป็นดอกบัววางไว้ที่ระดับอกปากพิมพ์อะไรสักอย่างฟังไม่ได้ศัพท์ ภาพของอาทิตย์ในสายตาของกานต์ตอนนี้เหมือนกับพวกหมอมผีในหนังอย่างไรอย่างนั้น แม้ว่าเจ้าปีศาจจะทำให้เขารู้สึกหดหู่และเศร้าโศกจนอยากจะร้องไห้ แต่สิ่งที่อาทิตย์ทำมันก็ทำให้เขาอดขำไม่ได้

เด็กชายหัวเราะทั้งน้ำตา ความรู้สึกมากมายผสมปนเปกันอยู่ในอก ไม่นานเขาก็รู้สึกว่าปีศาจเงาหายไปแล้ว แต่ถึงแม้จะหายไป มันก็ได้ทิ้งคราบแห่งความโศกเอาไว้ในใจของเขาอย่างทุกครั้ง เป็นคราบจาง ๆ เล็กบางที่ทับถมต่อ ๆ กันจนมีมากขึ้นทุกวัน

เขาเศร้า เขาอยากจะทำอะไรให้ แต่ก็อยากจะทำทางตลก ๆ ของอาชีพด้วยเหมือนกัน

“นายผีเข้าหอรอ” อีกฝ่ายถามอย่างตื่นตระหนกพลางขยับตัวถอยห่างเล็กน้อย

“เปล่า” เขาตอบ พยายามกลั้นหัวเราะไปพร้อม ๆ กับการสูดจมูก

“แล้วนายหัวเราะอะไร”

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก”

“ไม่มีอะไรได้อย่างไร”

“ไม่มีอะไรหรอกน่า” เขาตอบ ก่อนจะแผ่ตัวนอนลงบนพื้น การต้องพบเจอกับปีศาจเงาในแต่ละครั้งนั้นใช้พลังงานร่างกายไปมีใช้น้อยเลย

“แล้วผีเงาไปหรือยัง”

“มันไปแล้วล่ะ” เขาตอบ “ไปตั้งแต่ นายเริ่มสวดแล้ว”

“เราสวดมันจะเนี่ย” กานต์ทำหน้าที่ตีความหมายได้ว่า
ถามจริง ๆ เลยนะ “จริง ๆ นะ เราตกใจ ถึงเราจะมองไม่เห็นแต่เราก็กลัวผีนะ! คิดไม่ทันหรอกว่าบทสวดมันเป็นยังไง นี่อะไรได้ก็
ท่องไปก่อน”

กานต์หัวเราะในลำคอ “ถ้าสวดผิดเป็นเชิญชวนผีเข้าบ้าน
มามากกว่าเดิมจะทำยังไงเนี่ย”

“แต่มันก็ได้ผลไม่ใช่หรือไง ผีมันหนีไปแล้วนี่” พวกเขา
หัวเราะขึ้นมาพร้อมกันเสียงดังลั่นห้อง (หมายถึงอาทิตย์เพียงคน
เดียวนะที่หัวเราะเสียงดัง กานต์หัวเราะเสียงเบาจนแทบจะไม่ได้
ยินเลยละ)

วันนี้จบลงด้วยการที่กานต์และอาทิตย์อ่านหนังสือการ์ตูน
ด้วยกันทั้งวันจนครบทุกเล่มและลิ้มกินอาหารเที่ยง แม่ที่กลับมา
จากการทำงานทำหน้าที่ประหลาดใจเมื่อเห็นกานต์อยู่กับอาทิตย์
แม่ของกานต์ชวนอาทิตย์อยู่กินอาหารเย็นด้วยกันก่อน ซึ่งอาทิตย์
เองก็ไม่ปฏิเสธคำชวนของอีกฝ่าย พวกเขาแยกย้ายกันตอนทุ่มครึ่ง
ตอนที่น้ำอุไรแม่ของอาทิตย์มาตามเพื่อนตัวเล็กกลับบ้าน

ก่อนที่จะแยกกัน อาทิตย์บอกกับเขาว่า “ถ้าผีมาอีกให้กา
สร้อยพระเอาไว้แน่น ๆ เลยนะ แล้วก็... เออ... ท่องว่า... ท่องว่าฉัน
ไม่กลัวแถรอก ไม่กลัว ไม่กลัว ไม่กลัว ไม่กลัว ไม่กลัว ท่องจนกว่ามันจะ
หายไป อย่าลืมที่ฉันบอกนะ” จากนั้นอาทิตย์ก็วิ่งตามแม่กลับบ้าน
ไปในบ้าน

คืนนั้น ปีศาจเงามันกลับมาอีกครั้ง ความน่ากลัวและความ
โหดร้ายของมันยังคงมีเท่าเดิมไม่เปลี่ยนแปลง แต่ความรู้สึก
โศกเศร้าที่มันมักจะทิ้งเอาไว้หลังจากที่มันหายไปนั้นบางเบาลง
กานต์คิดว่าน่าจะเป็นเพราะสร้อยพระของอาทิตย์ของอาทิตย์และ
บทสวดที่อีกฝ่ายแนะนำ เขาคิดเหตุผลอื่นนอกจากนี้ไม่ได้แล้วละ

วันเวลาไม่เคยหยุดนิ่ง มันเดินตรงไปข้างหน้าอย่างไม่หยุด
พักและไม่เคยหันกลับหลัง

ผ่านไปสามอาทิตย์แล้วที่อาทิตย์ได้ย้ายบ้านมาอยู่ข้างบ้าน
ของกานต์ และเป็นเวลากว่าสามอาทิตย์แล้วที่พวกเขาทั้งคู่รู้จัก
กันและเป็น “เพื่อน” กัน

ทั้งชีวิตของกานต์ เพื่อนของเขามีเพียงแค่ไฟกระดากรูป
การ์ตูนและหนังสือการ์ตูนเรื่องโปรดแค่เพียงเท่านั้น เขามีแค่พวก
มันที่คอยอยู่เป็นเพื่อนเวลาที่รู้สึกเหงา กานต์มักจะอ่านการ์ตูน
เรื่องเดิม ๆ ซ้ำไปซ้ำมา นั่งเล่นไฟยูทูปคนเดียวในห้องนอนของตัวเอง
เพราะเขาไม่มีใคร เขาไม่มีเพื่อน ในตอนกลางวันแม่ของเขาต้อง
ทำงานจึงทำให้เขาต้องอยู่คนเดียว แต่เมื่อเธอเลิกงาน เธอก็จะ
พยายามใช้เวลาว่างกับเขาอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ใช่แม่ที่แ่

แต่แม้มิยังไม่ใช่คนที่จะเข้ากับเขาได้ทุกอย่างอยู่ดี มีอีกหลายเรื่องที่แม้อย่างคงไม่เข้าใจและไม่สามารรถแก้ปมที่เกิดขึ้นได้

กานต์พยายามทำเหมือนกับว่าทุกอย่างนั้นเป็นปกติ เขาสามารถอยู่คนเดียวได้ เขาแสร้งทำเป็นว่าเขาไม่ต้องการเพื่อน เพราะไม่ต้องการให้แม่เป็นห่วง แต่ความเป็นจริงแล้ว อย่างไรก็ตามเด็กชายก็ไม่ชอบใจเท่าไรนักหรอกที่จะต้องอยู่ตัวคนเดียวพร้อมกับเงาดำที่มีแต่หมอกควันของความโศกเศร้าและหตุในห้องเพียงสองต่อสอง เขาไม่ชอบที่จะต้องทนทุกข์ทรมานกับความโหดร้ายของมัน นอนกอดตุ๊กตาและร้องไห้อยู่คนเดียว เขาไม่เคยชอบที่ตัวเองต้องเป็นเช่นนั้น แต่เขาก็เลือกอะไรไม่ได้ เด็กคนอื่น ๆ ไม่เข้าใจและไม่เคยพยายามที่จะเข้าใจเขา ทุก ๆ คนรังเกียจในสิ่งที่เขาเป็น คนเหล่านั้นมองเขาเป็นเพียงแค่ตัวตลกตัวหนึ่งในชีวิต

หัวใจของกานต์ช่างว่างเปล่า เขาไม่อยากจะคิดอะไรทั้งสิ้น แต่การเป็นเช่นนั้นก็ช่างยากเหลือเกิน มีแค่เงาดำนั้นมันครอบครองและกลืนกินพื้นที่ในหัวใจของเขามากขึ้นทุกวัน ๆ และอีกไม่นานนักหรอก มันอาจจะหายวับ ไม่เหลือเสียงเด่นตึกตักอีกต่อไป

แต่ในตอนนี้ความมืดมิดค่อย ๆ หายไปที่ละนิด แสดงสว่าง
จากที่โหนกแห่งกำลังส่องสว่างมาทางเขาที่ถูกโอบคลุมด้วย
ความมืดมน

“เมื่อวานเราไปซื้อเกมใหม่มาด้วยละกานต์”

มันคือแสงจากดวงอาทิตย์นั่นเอง

แสงของดวงอาทิตย์ที่สาดส่องมายังหัวใจที่แห้งเหี่ยวในเงา
มืด

“เราเก็บเงินตั้งนาน แม่จ้างเราให้ทำงานบ้านทุกวัน ชั่วโมง
ละ 100 บาท ทำวันละ 2 ชั่วโมง กว่าที่จะเก็บได้ตามที่ต้องการก็ทำ
เอาน้ำหนักลดเลย” กานต์หัวเราะหลังจากที่ได้ฟังเสียงบ่น
กระปอดกระแปดของอาทิตย์

อาทิตย์มักจะมาหากานต์ทุกครั้งตอนที่แม่ของเขาและพ่อ
แม่ของอาทิตย์ไปทำงานแล้ว พวกเขาทั้งสองคนจะกินข้าวเช้าที่แม่
ทำเอาไว้ด้วยกัน และบางครั้งก็เป็นข้าวเช้าที่นำอุไรทำเอาไว้
สลับกินไป จากนั้นพวกเขาจะขึ้นไปดูการ์ตูนเรื่องโปรดตอนสิบโมง
เข้าบนห้องนอน หลังจากนั้นก็จะพากันไปนอนอ่านหนังสือเรื่อง
โปรดกันบนเตียงหรือไม่ก็พากันไปเล่นเกมที่บ้านของอาทิตย์
จนกระทั่งผู้ปกครองของพวกเขาทั้งสองกลับมาจากที่ทำงาน

สามอาทิตย์ที่ผ่านมาเป็นสามอาทิตย์ที่เขาไม่มีทางที่จะไม่มีอาทิตย์อยู่ด้วยเลยสักวัน พวกเขาตัวติดกัน เล่นด้วยกันทุกวัน ความสนิทสนมของเด็กทั้งสองเพิ่มพูนมากขึ้นเหมือนกับความสัมพันธ์สนมของผู้ปกครองของพวกเขา

วันหนึ่งหลังจากที่อาทิตย์กลับบ้านไปแล้ว แม่ละสิ่งที่ตัวเองกำลังทำอยู่แล้วเดินมาหาเขาพร้อมกับรอยยิ้มจาง ๆ ที่ประดับเด่นชัดอยู่ที่มุมปากและดวงตา ดวงตากลมทั้งสองของเธอสั่นระริก ก่อนที่เขาจะเอ่ยปากถามว่าเธอเป็นอะไร แม่ของเขาาก็้มลงมากอดเด็กชายที่นั่งอยู่บนโซฟาในห้องรับแขก หัวของเธอชุกลงที่ไหล่เล็ก ๆ ของลูกชาย กานต์ได้ยินเสียงสะอื้นของเธอ มือเล็กของเด็กน้อยลูบที่แผ่นหลังบางของคนเป็นแม่อย่างไม่เข้าใจ พวกเขาสองแม่ลูกกอดกันอยู่สักพัก คนเป็นแม่ก็ผละออกมาจากอ้อมกอด เธอยิ้มให้ลูกของเธอและพูดว่า “แม่ดีใจนะ” ก่อนที่จะลูบหัวของเด็กชายและเดินกลับไปทำหน้าที่ในครัวที่ค้างเอาไว้ของตนต่อไป

กานต์ไม่เข้าใจว่าแม่กำลังดีใจอะไรอยู่ แม่แม่จะยังสูบบุหรี่อยู่เหมือนเดิม แต่แม่ก็ยิ้ม—ยิ้มแบบเต็มแก้ม ยิ้มที่กว้างและจริงใจมากกว่าที่เคยเห็น แม่ยิ้มเพลงในขณะที่กำลังล้างจาน แม่กำลังมีความสุข เหมือนที่เขารู้สึกมีความสุข

แต่ในเรื่องดี ๆ ก็เชื่อว่าจะไม่มีการแย่ง ๆ อยู่เลย

ชีวิตของกานต์เกิดมาพร้อมกับความโชคร้ายอยู่แล้วล่ะ ไม่มีทางเลยที่เขาจะหลุดพ้นจากมันไปได้ มันยังคงตามติดเขาอยู่ เช่นเดิม มันไม่เคยหายไปไหน มันอยู่กับเขาเสมอ คอยตามหลอกหลอนทุกครั้งที่เขารู้สึกกำลังมีความสุข มันปรากฏตัวทุกครั้งที่เขา กำลังหัวเราะ ปรากฏตัวทุกครั้งที่เขา กำลังดูหนังหรือเล่นเกมกับ อาทิตย์ มันจะคอยเข้ามาขัดขวางทุกความสุขของเขา คอยทำลาย ทุกรอยยิ้มและเสียงหัวเราะที่กานต์มีให้ราบคาบ

บ่ายวันหนึ่งขณะที่กานต์กำลังนั่งดูการ์ตูนเรื่องใหม่กับ อาทิตย์ พวกเขาได้ข่าวว่าการ์ตูนที่พวกเขาอยากอ่านกำลังจะ ดีพิมพ์และวางขายในเดือนหน้า กานต์บอกอาทิตย์ว่าแม่ได้สั่งจอง ให้เขาทางอินเทอร์เน็ตเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แลกกับการที่กานต์ จะต้องซักเสื้อผ้าและล้างจานเองเป็นเวลาหนึ่งเดือน อาทิตย์ ร้องไห้และทำหน้ามู๋เพราะความอิจฉา เพราะตนเองก็อยากจะได้ หนังสือการ์ตูนชุดนี้มาครอบครองเอาไว้เช่นเดียวกัน

“นายรอเราอ่านให้จบก่อนสิ” กานต์เอ่ย “เราอ่านจบเมื่อไร

นายก็เอาไปอ่านต่อได้เลยทันที โอเคไหม”

“จริงนะ” อาทิตย์ถาม

กานต์พยักหน้าให้คำมั่นสัญญา และนั่นก็ทำให้อาทิตย์ที่กำลังหน้ามุ่มอยู่เปลี่ยนเปียบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มแห่งความสุขในทันที “นายใจดีมากเลยกานต์ โอ้ยเมื่อไรจะถึงเดือนหน้ากันเนี่ย นี่เพิ่งจะต้นเดือนเอง เราใจร้อนอะ” กานต์หัวเราะเมื่ออาทิตย์พูดจบ

พวกเขาคุยเล่นกันไปได้พักใหญ่ ทะเลาะกันเพราะแข่งกันว่าตัวละครที่ใครชอบจะเก่งกว่ากัน อาทิตย์ไม่ยอมกานต์ กานต์เองก็ไม่ยอมอาทิตย์ เพราะพวกเขาต่างก็คิดว่าตัวละครที่ตนชอบนั้นเก่งกว่าใครทั้งหมด แต่กระนั้นพวกเขาทั้งคู่ก็ไม่ได้ทะเลาะกันจริงจัง แม้ว่าตอนเถียงกันต่างฝ่ายต่างก็มีน้ำโพยบ้าง แต่พอเปลี่ยนเรื่องคุยเมื่อไร สถานการณ์ของเด็กชายทั้งสองคนก็กลับมาเป็นเหมือนเดิม

อย่างที่ได้ออกเอาไว้ว่าในเรื่องดี ๆ ก็เชื่อว่าไม่มีเรื่องแย ๆ อยู่เลย

ในขณะที่พวกเขากำลังเล่นเกมกระดานหมากรุกกันอยู่นั้น กานต์เดินอีกตาเดียวเท่านั้น เขาก็สามารถที่จะชนะอาทิตย์ได้แล้ว

แต่อากาศนั้นก็หลุดลอยไปเพราะเงาดำสุดท้ายของนั้นโผล่ขึ้นมาให้เห็น

หากเป็นเมื่อสามอาทิตย์ก่อน เด็กชายก็คงจะปล่อยให้มันเข้ามาทำร้ายจิตใจของตนได้อย่างง่ายดายและสิ่งที่เขาทำได้ก็คงจะมีเพียงแค่การกรีดร้องอย่างบ้าคลั่งด้วยความหวาดกลัว ทั้งตัวลงบนพื้นอย่างไร้เรี่ยวแรงและปล่อยให้มันเข้ามากลืนกินชีวิตและตัวตนทีละนิด ๆ จนกระทั่งมันอึดหนาและหายไป ก่อนจะกลับมาอีกครั้งเมื่อตอนที่มันหิวอีกรอบ

ตอนนี้มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นแล้วละ

เขายังคงรู้สึกกลัวอยู่ทุกครั้งที่สัมผัสถึงมันได้ ยังคงรู้สึกหวาดผวา น้ำตาของเขาก็ยังคงไหลริน ร่างกายที่อ่อนแอ แข็งขาที่พยุ่งน้ำหนักเอาไว้ไม่อยู่ก็ยังคงเป็นแบบเดิม แต่ที่ไม่เหมือนเดิมคือเขามีอาทิตย์คอยอยู่ข้าง ๆ ในเวลาที่แม่ของเขาไม่อยู่

อาทิตย์มักจะรู้สึกเองได้ทุกครั้งที่เขาเริ่มเห็นปีศาจเงาเข้ามาในวันเปื้อนใกล้ ๆ อีกฝ่ายจะจับสังเกตได้ทันทีเมื่อเห็นว่าเขาเงิไปและดวงตาของเขาเบิกโพลง ตอนนี้เองก็เช่นกัน อาทิตย์กระตือรือร้นทันที เขาบอกให้กานต์จับสร้อยพระที่ตนเคยมอบให้ และรีบสวดมนต์มั่ว ๆ และการทำเช่นนั้นก็ทำให้เขาที่แม่จะกลัวจน

แทบหมดสติและอยากที่จะกรีดร้องออกมาดัง ๆ ต้องหลุดหัวเราะ เพราะความต้องการของอีกฝ่าย และมันก็ได้ผลเป็นอย่างดีเชื่อว่าละ มันช่วยทำให้ปีศาจเงาหายไปได้เร็วขึ้น ทำให้กานต์รู้สึกทรมาน น้อยลงกว่าเดิม และนั่นก็ทำให้เจ้าปีศาจดูจะหัวเสียไม่ใช่เล็กน้อย กานต์รับรู้ได้จากความเกรี้ยวกราดที่ดูจะมากขึ้นทุกครั้งที่มีมัน ปรากฏตัวให้เขาเห็นในช่วงนี้

แต่ทราบใดที่อาทิตยยังอยู่เพื่อนที่ดีคอยเคียงข้างเขา และมีแม่ที่คอยมอบความรักให้ กานต์คิดว่าตนจะต้องผ่านมันไปได้ในสักวัน

“กระดานหมากรุกทั้งหมดเลย” อาทิตยเอ่ยขึ้น กานต์ทำหน้าเศร้าเพราะรู้สึกผิด เพราะเมื่อสักครู่ที่ตนถูกปีศาจเงาครอบงำ เด็กชายที่สติกำลังแตกกระเจิงพลอบัดปายแขนไปโดนกระดานหมากรุกจนทำให้สิ่งที่พวกเขา กำลังเล่นกันอยู่เมื่อสักครู่หล่นลงไปกองรวมกันที่พื้น

กานต์รู้สึกผิดที่ทำให้บรรยากาศแย่งลงแบบนี้จะไม่ใช่ว่าครั้งแรกที่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ ต่อไปอาทิตยจะยิ้มให้เขาและบอกกับเขาว่า “ไม่เป็นไร เราเล่นกันใหม่ก็ได้” แต่เขาก็รู้สึกผิดอยู่ดี

“ไม่เป็นไร เราเล่นกันใหม่ก็ได้”

ผิดจากที่เขาคิดที่ไหนกันล่ะ

“เมื่อก็นายเกือบชนะเราแล้ว แสดงว่าไอเจ้าผีนั้นมันไม่เห็นด้วยที่นายจะชนะแน่นอน” กานต์ที่กำลังรู้สึกแยหุดหัวเราะเมื่อได้ยินประโยคนั้นของอีกฝ่าย “มาเริ่มเล่นกันใหม่ เราได้โอกาสแล้ว ครั้งนี้เราต้องชนะนายแน่ ๆ เลย”

สุดท้ายแล้วอาทิตย์ก็ไม่ชนะเขาเสียที จนกานต์ต้องยอมแพ้ อ่อนข้อให้อีกฝ่ายชนะไปในที่สุด

ทุกอย่างในชีวิตของเขาตอนนี้กำลังเป็นไปได้ด้วยดี เขามีดี กำลังจะพ่ายแพ้ให้กับแสงอาทิตย์และหัวใจที่กำลังจะเข้มแข็งของ กานต์

กานต์รู้สึกดีใจเหลือเกินที่พระอาทิตย์สาดส่องมาถึงตนและหวังว่าตนจะไม่ต้องโดดเดี่ยวอีกต่อไป

เด็กชายได้สัมผัสคำว่าเพื่อนเป็นครั้งแรก ได้สัมผัสกับความห่วงใยจากเพื่อนเพียงคนเดียวที่เขามี เขาที่เคยคิดว่าตนไม่มีอะไรดีเลยในชีวิตก็คงจะต้องเปลี่ยนความคิดของตัวเองบ้างเสียแล้วล่ะ

“น้ำมันไอตุ๊ตนี่”

เสียงแหลมที่กานต์จำได้ขึ้นใจดังขึ้นในขณะที่เขากำลังเดินผ่านสนามเด็กเล่นของหมู่บ้าน

“ใครเหรอ” อาทิตย์เอ่ยถาม

พวกเขาทั้งสองคนเพิ่งกลับมาจากการไปร้านสะดวกซื้อที่หน้าหมู่บ้านเพราะขนมยี่ห้อดังที่มีขายเฉพาะในร้านสะดวกซื้อเท่านั้นมีของแถมเป็นการ์ดตัวละครจากการ์ตูนเรื่องดาบพิฆาตอสูรที่พวกเขาชื่นชอบ กานต์และอาทิตย์จึงพากันไปขนมที่ร้านสะดวกซื้อกลับมาคนละสืบห่อ แต่ระหว่างทางพวกเขาจะต้องเดินผ่านสนามเด็กเล่นที่อยู่กลางหมู่บ้าน ที่ที่กานต์เคยผ่านประสบการณ์ที่ไม่ดีมาก่อนหน้านี้

ขามาเจ้าเด็กอันธพาลกลุ่มนั้นยังมาไม่ถึง แต่ในตอนนั้นเจ้าพวกนั้นกำลังยื่นจ้องมาที่เขาทั้งสองคนพร้อมกับหัวเราะเสียงดัง เหมือนกับว่ากำลังมองดูตัวตลกในโทรทัศน์

อาทิตย์ไม่เคยเจอเจ้าพวกนั้นมาก่อน พวกเขาทั้งสองคนไม่เคยออกไปไหนไกลจากบ้านของพวกเขาเลยสักครั้ง กานต์และอาทิตย์ชอบที่จะนั่งเล่นเกม ดูการ์ตูน อ่านหนังสือในห้อง เล่นบอร์ดเกมด้วยกันสองคน กานต์เองก็ไม่ใช่นักที่จะชอบเล่นกลางแจ้งอยู่แล้ว และโชคที่อาทิตย์เองก็เป็นเช่นนั้น จึงทำให้พวกเขาทั้งสองไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมาที่สนามเด็กเล่น แต่ภารกิจของพวกเขาในวันนี้มันจำเป็นที่จะต้องเดินผ่านสนามเด็กเล่น จึงทำให้ต้องเจอเข้ากับกลุ่มเด็กอันธพาลพวกนั้นไปเสียได้

“พวกนั้นเป็นพวกนิสัยไม่ดี” กานต์ตอบเสียงกระซิบ “พวกเราไม่ต้องไปยุ่งจะดีกว่า” เขาก็มหันหน้าหลบสายตาของเด็กกลุ่มนั้นและจับแขนอาทิตย์เพื่อที่จะพากันกลับบ้าน แต่เด็กกลุ่มนั้นก็พากันกรูเข้ามาขวางทางพวกเขาเอาไว้

เด็กคนที่ตัวอ้วนที่สุดถามด้วยเสียงที่คล้ายจะเป็นเสียงตะโกนว่า “ไอตุ๊ด แกจะไปไหนวะ ไม่ทักกันหน่อยหรือยังไง” มันตบไหล่กานต์หนึ่งทีอย่างแรงจนทำให้ไหล่ของเด็กชายสั่นคลอน “ข้า

ยังไม่ได้คิดบัญชีที่เชิงอยู่ดี ๆ ก็กรีดเป็นตุ๊ดแล้วก็วิ่งหนีไปทั้งที่ยัง
เล่นไม่จบเลยนะ” กานต์ก็ลื่นน้ำลาย เขาอยากจะออกไปจากตรงนี้
แต่ก็ไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไร

“แล้วไอหมากระเป่านี่ใคร เพื่อนเอ็งหรือ” มันพยักเพยิด
หน้ามาทางอาทิตย์ที่แอบอยู่ด้านหลังเขา

“เราชื่ออาทิตย์ไม่ใช่หมากระเป่า”

“ข้าไม่ได้ถามเอ็งเสียหน่อย ข้าถามไอตุ๊ดนี่”

“ทำไมนายถึงเรียกกานต์แบบนั้นล่ะ!”

“ก็มันเป็นตุ๊ด ชอบกรีดเหมือนพวกตุ๊ด”

เขาไม่ชอบที่อีกฝ่ายเรียกตนว่าตุ๊ด เขาเกลียดคำคำนี้มาก
ที่สุด เขาถูกล้อเลียนและเหยียดหยามด้วยคำคำนี้มาตลอด แต่ก็
ไม่สามารถทำอะไรได้เลยนอกจากกำถุงขนมร้านสะดวกซื้อเอาไว้
แน่น

เขาชี้ขลาดเกินกว่าจะตอบโต้อีกฝ่ายได้ การที่อาทิตย์ตอบ
อีกฝ่ายไปเช่นนั้นดูกล้าหาญมาก ๆ ต่างจากเขาที่ทำได้แค่ก้มหน้า
รับคำดูถูกเหยียดหยามที่เด็กคนนั้นพนไฟ ไม่กล้าตอบโต้ แม้แต่
ตอบโต้ด้วยสายตาก็ยังไม่กล้าที่จะทำเลยด้วยซ้ำ และเด็กชี้ขลาด

เช่นเขานั้นก็เป็นเหยื่อชั้นดีของเด็กจำพวกกลุ่มนั้น เด็กที่ชี้ขาด
เด็กที่ไม่มีทางสู้ เหมือนกวางตัวน้อยที่รอคอยให้เสือมาขย้ำ

“นี่อะไร” เด็กคนที่ตัวสูงที่สุดในกลุ่มกระซอกพลาสติก
จากมือของกานต์ไป พวกมันเปิดถุงดูและพบกับซองขนมมากมาย
ในนั้น “ขนมทั้งนั้นเลยนี่ แกรมของเล่นด้วย ขอได้หรือเปล่า”
เด็กชายคนนั้นพูด

“เอาคืนมาเดี๋ยวนี้นะ” อาทิตย์ ไบหน้าเล็ก ๆ ของเขายับย่น
เพราะความไม่พอใจ กานต์รู้สึก่อีกฝ่ายเหมือนสุนัขตัวเล็ก ๆ ที่
กำลังขู่สุนัขตัวใหญ่ “นั่นมันของกานต์นะ ถ้าอยากได้ก็ไปซื้อเอา
เองสิ พวกนายจะหยิบไปแบบนี้ไม่ได้” เด็กชายตัวเล็กพยายาม
แย่งถุงขนมมาจากมือของอีกฝ่าย เขาพยายามยืนอยู่จุดกระซอก
ถุงขนมแน่นแต่ด้วยความที่ตัวเล็กกว่ามากจึงทำให้สู้แรงอีกฝ่าย
ไม่ได้ อาทิตย์จึงถูกผลักจนล้มลงไปกองที่พื้น

กานต์รีบเข้าไปพุงอาทิตย์ให้ลุกขึ้นยืนในทันที ข้อศอกของ
อาทิตย์ถลอกจนเลือดซึม กานต์เห็นขอบตาของอาทิตย์ค่อย ๆ
เป็นสีแดงขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนคนจะร้องไห้ เพราะที่อีกฝ่ายล้มลงไป
เมื่อสักครูนั่นแรงไม่ใช่น้อย

กานต์กำลังโกรธ เด็กชายกำหมัดแน่น เขาไม่เคยรู้สึกโกรธขนาดนี้มาก่อนในชีวิต เขาอยากจะเข้าไปปลุกเด็กคนนั้นที่ปลุกเพื่อนเขาให้ล้มจนข้อศอกถลอกเหมือนกับที่อาทิตย์เป็น เขาอยากจะตะคอกใส่พวกนั้น ต่ำกราดจนทำให้พวกนั้นหงอ และสั่งสอนเด็กพวกนั้นให้รู้สำนึกว่าเขาไม่ชอบถูกเรียกว่า *ไอตุ๊ด* มากแค่ไหน เขาอยากจะทำให้พวกมันกลัวจนไม่กล้าออกจากบ้านไปไหนอีก เขาอยากจะทำให้พวกมันหวาดระแวงจนไม่กล้าที่จะทำอะไรสักอย่าง เขาอยากจะคอยตามรังควานเด็กพวกนั้นจนทำให้พวกมันกลัวจนหวาด จนคนอื่น ๆ พากันมองว่าพวกมันประหลาดและขี้ขลาด เชื่อว่าพวกมันจะรู้สึกเห็นใจคนอื่นขึ้นมาเสียบ้าง แม้เพียงนิดหน่อยก็ยังดี

แต่กานต์ก็ทำได้แค่คิด

เขาไม่กล้าทำอย่างที่คิดหรอก

เขาขี้ขลาดเกินไป

อาทิตย์ที่ตัวเล็กกว่ากานต์มากยังเข้มแข็งยิ่งกว่าเขาเสียอีก

กานต์พุงอาทิตย์กลับบ้าน ไม่สนใจถุงขนมและเสียงเรียก

“ไอตุ๊ด” และเสียงล้อเลียนต่าง ๆ นานา ของเด็กพวกนั้น เด็กชาย

ได้ยินเสียงพวกมันล้อเลียนตอนที่เขาเจอกับปีศาจเงาเมื่อตอนนั้น
กานต์ไม่หันหลังกลับไปมอง เขาไม่อยากจะเห็นสิ่งที่พวกนั้นทำ

เด็กชายพาอาทิตย์เข้าไปนั่งในบ้าน เขาจัดการล้างแผลของ
อาทิตย์ด้วยน้ำเปล่าและใช้เบตาดีนทาขอบแผล น้ำตาของอาทิตย์
ไหลไม่หยุด กานต์จึงเอ่ยขอโทษอาทิตย์ที่ตกลงน้ำหนักมือมากเกินไป

“เราไม่ได้เจ็บหรอก” อาทิตย์พูดพร้อมสะอื้น “เราโกรธเด็ก
พวกนั้นนะ โกรธที่ทำอะไรพวกมันไม่ได้เลยนอกจากร้องไห้... ขอ
โทษนะกานต์ที่เราแย่งถุงขนมคืนให้ไม่ได้”

สิ้นเสียงของอาทิตย์ ก็เป็นคราวของกานต์บ้างที่ร้องไห้
ปล่อยให้ความรู้สึกทุกอย่างพรุ้งพรูผ่านน้ำตาที่ไหลออกมาเป็น
สาย ท่ามกลางความเงียบนั้นมีแต่เสียงร้องไห้ของเด็กทั้งคู่

“เราเคยเจอปีศาจเงาต่อหน้าพวกนั้น” กานต์เริ่มต้นเล่าให้
อาทิตย์ฟัง “เราแอบอายมาก ๆ ไม่มีใครช่วยเรา ไม่มีใครถามว่าเรา
โอเคหรือเปล่า เราได้ยินแต่เสียงหัวเราะเยาะของเด็กพวกนั้น แล้ว
ก็เสียงที่เรียกเราว่าไอ้ตุ๊ด” กานต์สะอื้น พลางเช็ดน้ำตาที่ไหลรินลง
มา “เราเกลียดคำนี้มากพอ ๆ กับที่เกลียดเจ้าพวกนั้นเลย... ทำไม
ต้องมาว่าเราเป็นตุ๊ดด้วย” กานต์ซบหน้าลงบนฝ่ามือ “เราขอโทษ
นะอาทิตย์ที่พานายไปเจ็บตัว”

อาทิตยส์ูดน้ำมูกก่อนจะพูดว่า “ไม่ต้องขอโทษเราหรือ
อาทิตยส์ คนที่ควรขอโทษไม่ใช่ชายเสียหน่อย” อาทิตยส์ดูหลังจาก
เป็นการปลอบใจ “นายไม่ใช่คนผิด การที่นายอ่อนแอมันไม่ได้
แปลว่านายไม่ดี แม่เราออกมา” กานต์สะอื้น

“เราถูกคนอื่นล้อเลียนด้วยคำคำนั้นมาตลอด คำว่าไอ
ตุ๊ดนะ เราตัวเล็ก เราอ่อนแอ เจ็บตัวนิดเจ็บตัวหน่อยน้ำตาก็ไหล
แล้ว ช่วยไม่ได้นี่นาก็ในเมื่อมันไหลเอง มันห้ามยากจะตายไป

“เราโดนล้อเลียนทุกวัน ไม่มีวันไหนเลยที่เราไม่ร้องให้กับ
คำพูดเหล่านั้น เรากลับบ้านมาและร้องให้กับแม่ แม่กอดปลอบเรา
และบอกกับเราว่าตุ๊ดไม่ใช่เรื่องไม่ดี ตุ๊ดก็เป็นคนเหมือนกันกับเรา
พอแม่พูดแบบนั้นก็ทำให้เรานึกถึงพี่เจ๋ง พี่ชายที่เคยโตมาด้วยกัน
... ตอนนั้นเขาเป็นพี่สาวไปแล้วนะ เขาเป็นพี่ที่ดีมาก ๆ แบ่งขนมให้
เรากินตลอด แถมยังใจดีมาก ๆ ด้วย เขาเรียนจบด้วยเกรดดี ๆ มี
งานทำ เก็บเงินช่วยพ่อแม่จ่ายหนี้ได้จนหมดเลยละ เก่งมาก ๆ”
อาทิตยส์ยิ้ม “มันทำให้เราคิดว่า หรือว่าคำว่าตุ๊ดมันไม่ใช่คำที่แย่
และน่ารังเกียจ แต่คนที่เอาคำนี้มาเหยียดหยามดูถูกคนอื่น
ต่างหากที่น่ารังเกียจ” กานต์คิดตามสิ่งที่อาทิตยส์พูด “แล้วแม่ก็
บอกเราอีกว่าให้เราเข้มแข็ง เราต้องสู้พวกมันให้ได้ เราจะต้องไม่

กลัว ไม่นานพวกมันก็จะรังแกเราอยู่อย่างนี้เพราะว่ามันเห็นว่าเรากลัว เราอ่อนแอ เราจะต้องไม่ยอมเป็นเหยื่อของมัน ถึงร่างกายของเราจะอ่อนแอ แต่ใจของเราจะต้องเข้มแข็งนะกานต์”

“แต่... เราไม่กล้าขนาดนั้น” เขาเอ่ย รู้สึกว่าตัวเองชี้แพ้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เด็กชายรู้สึกสมเพชตัวเองไม่น้อย

“ไม่เป็นไร เราจะปกป้องกานต์เอง” อาทิตย์พูดเสียงหนักแน่น “แม้จะโดนผลักจนปลิวก็เถอะนะ แหะ ๆ แต่คราวหน้าจะไม่เป็นแบบนี้แน่นอน เราจะปกป้องกานต์ให้ได้”

กานต์ร้องไห้อีกครั้งเมื่ออีกฝ่ายพูดจบ อาทิตย์ตกใจเมื่อเห็นเช่นนั้น แต่เขาก็บอกอีกฝ่ายว่าตนไม่ได้เป็นอะไร ไม่ต้องตกใจขนาดนั้น

เขาไม่ได้ร้องไห้เพราะเสียใจ เขาไม่ได้ร้องไห้เพราะเจ็บปวด... แต่เขาร้องไห้เพราะมีความสุขมาก ๆ ต่างหาก กานต์รู้สึกอยากจะขอบคุณอะไรก็ตามที่ทำให้เขามีวันนี้ เขาอยากจะขอบคุณน้ำอุที่ย้ายบ้านมาอยู่ข้างกันพอดี และทำให้พวกเขาทั้งสองคนกลายเป็นเพื่อนกัน ทำให้กานต์ได้เจอกับเพื่อนที่แสนดีเช่นอาทิตย์แบบนี้ กานต์รู้สึกอยากจะขอบคุณจากก้นบึ้งของหัวใจ

หลังจากที่พากันร้องไห้กันจนอímหน้า เช็ดหน้าเช็ดตากัน
เรียบร้อย พวกเขาที่รู้สึกเสียดายที่พากันทิ้งถุงขนมไว้ที่สนามเด็ก
เล่น พวกเขาใช้ค่าขนมที่เก็บเอาไว้มาซื้อจิ่งทำให้รู้สึกเสียดายมิใช่
น้อย ไอพวกอันธพาลพวกนั้นคงจะเอาการ์ดเคียวจู่โจมของเขาไป
นอนกอดพร้อมกับกินขนมแสนอร่อยจนหมดเรียบร้อยแล้ว

กานต์โทรไปหาแม่ให้ช่วยหาซื้อขนมที่พวกเขาต้องการแลก
กับการตัดหญ้าในสนามหน้าบ้านให้ แม่ตอบตกลงในทันที
หลังจากนั้นเด็กชายทั้งสองก็พากันไปนั่งกินไอศกรีมช็อคโกแลต
พร้อมกับนั่งดูการ์ตูนดาบพิฆาตอสูรซ้ำรอบที่ 10 ด้วยกัน

แม่ของกานต์และแม่ของอาทิตย์กลับถึงบ้านช่วงเวลาสอง
ทุ่ม น้ำอุไรตกใจเป็นอย่างมากที่ได้เห็นแผลถลอกที่ข้อศอกของลูก
ชายของตัวเอง อาทิตย์ยิ้มให้เธอและบอกเธอว่าเขาคืบคลานที่จะได้
ซื้อของเล่นมากเกินไปจึงทำให้สะดุดล้ม แถมยังลืมถุงขนมที่ปลิว
ไปอยู่ไหนก็ไม่รู้ด้วยเพราะมัวแต่ร้องไห้เพราะเจ็บแผล น้ำอุไรที่
กำลังทำหน้าตาเคร่งเครียดเพราะเป็นห่วงลูกชายหัวแก้วหัวแหวน
หัวเราะออกมาเสียงดังพร้อมกับตีที่แขนของลูกชายเบา ๆ “แสบ
จริง ๆ เด็กคนนี้”

“แม่ซื้อขนมที่ผมบอกมาหรือเปล่าครับ” กานต์ถามแม่

“หมดทุกร้านเลย ทำไม่มันถึงได้หายากจัง แม่ไปเกือบจะทุกสาขาแล้วนะ” สิ้นเสียง อาทิตย์ก็ร้องไห้หวนด้วยความเสียใจในทันที

หลังจากนั้นสองแม่ลูกก็พากันเดินเข้าบ้านไป เหลือแค่แม่กับกานต์ในบ้าน วันนี้แม่ซื้ออาหารเข้ามา เพราะวันนี้เธอเลิกงาน ตึกกว่าทุกวันและเหนื่อยเกินที่จะทำอาหาร แม่ซื้อต้มยำกุ้งและไก่ทอดมาให้พร้อมทั้งมะม่วงที่เกือบจะสุกแบบที่เขาชอบ หลังจากที่แม่กินข้าวเสร็จ เธอก็จัดการปลอกมะม่วงและหั่นเป็นชิ้น ๆ วางลงบนจานให้เขาอย่างเรียบร้อย และทำน้ำปลาหวานให้เขาเอาไว้ทานคู่กับมะม่วงอีกด้วย

กานต์สงสัยเกิดอะไรได้บางอย่าง เขาช่างใจว่าควรจะไปดูออกไปดีหรือไม่ แต่สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจถามแม่ไปว่า “ทำไมเดี๋ยวนี้แม่ไม่ค่อยสูบบุหรี่เลยล่ะครับ”

เธอชะงักจากสิ่งที่ทำ ตากลมมองมะม่วงในมือ และเลื่อนขึ้นมามองลูกชายที่จ้องตนตาแป๋ว เธอยิ้ม ลูบหัวของลูกชายสุดที่รักของเธอที่หน้าตาดูสดใสสมวัยกว่าก่อนหน้านี้อยู่มากโข

“อาจจะเพราะแม่มีความสุขล่ะมัง” แม่ตอบ กานต์พยักหน้า

หลังจากที่กินอาหารเย็นและผลไม่เสร็จ กานต์และแม่ก็พากันมาดูละครตอนค่ำที่ห้องรับแขก เมื่อถึงเวลาอนเธอก็จะเข้ามาส่งลูกชายของเธอเข้านอนอย่างที่ทำทุกวัน จุ่มพิตที่หน้าผากของเด็กชายที่เธอหลับ และกระซิบข้างหูขอให้เด็กชายฝันดี และไม่มีสิ่งร้าย ๆ เข้ามาทำร้ายได้

วันนี้กานต์นอนหลับฝันดี เขาฝันดีที่ทุก ๆ วัน เขาฝันว่าตนได้ไปเที่ยวรอบโลกกับอาทิตย์ และซื้อเสื้อผ้าสวย ๆ มาฝากแม่และน้ำอูไร

วันนี้กานต์ไม่รู้ตัวเลยว่า ปีศาจเงาไม่ปรากฏตัวให้เขาเห็นเลยสักครั้ง

กานต์นอนไม่หลับทั้งคืน

วันนี้เป็นวันเปิดเทอมของชั้นมัธยม หลังจากที่เขาจัด กระเป่าและรูดเสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว เด็กชายล้มตัวลงบนเตียง ในทันที เขาขยับตัวลุกไปกลิ้งมาด้วยความกระวนกระวายใจ

ชีวิตในโรงเรียนตลอดช่วงหลายปีที่ผ่านมาของกานต์ สามารถเรียกได้ว่าอยู่ในขั้นเลวร้าย เพราะปีศาจเงาที่เขาต้องพบเจอทุกวันและไหนจะสภาพแวดล้อมและผู้คนรอบตัวที่ไม่ใจดีกับเขาเลยสักนิด

เด็กคนอื่นได้เป็นหัวหน้าห้อง เป็นคนที่เรียนเก่งที่สุด เป็นเด็กหลังห้อง เป็นนักกีฬาของโรงเรียน เป็นเชียร์ลีดเดอร์ เป็นเด็กกิจกรรม แต่กานต์เป็นได้แค่ตัวตลก เป็นไอ้เด็กประหลาดในสายตาของเด็กวัยเดียวกันและคุณครู

เขาชอบเวลาที่ทุกคนทำเหมือนเขาเป็นอากาศ มองไม่เห็น และไม่สนใจว่าเขามีตัวตนอยู่หรือไม่ เพราะในช่วงเวลานั้นมันทำให้เขาไม่ต้องรู้สึกแย่กับคำพูดดูถูกและเสียงหัวเราะเย้ย มันเจ็บปวดกับการที่จะต้องถูกมองผ่านทุกครั้ง แต่มันก็ดีกว่าการที่จะต้องมานั่งเจ็บใจกับคำพูดแย่ ๆ และสายตาที่แฝงไปด้วยความรู้สึกที่ทำให้เขารังเกียจตัวเอง เขายอมเป็นอากาศในสายตาของคนอื่นดีกว่าเป็นไอ้เด็กประหลาดที่อยู่ดี ๆ ก็ร้องกรี๊ดอยู่ในโรงอาหารอย่างที่ใคร ๆ กำลังซุบซิบนินทา

กานต์มองเห็นปีศาจเงาปรากฏกายขึ้นตรงประตูห้องน้ำ หัวใจของเขาเต้นแรงในทันทีเหมือนทุกครั้งที่มีมันปรากฏกายให้เห็น แต่ในครั้งนี้มีบางสิ่งบางอย่างแปลกไปจากเดิม

เงาดำนั้นจางลงมากกว่าครั้งล่าสุดที่เขาเห็น ซึ่งเป็นตอนไหน กานต์เองก็จำได้ไม่ชัดเจนนัก ร่างที่ไร้เนื้อหนังของมันเบาบางลง ความรู้สึกหดหู่ที่เสียดแทงในหัวใจยังคงมีอยู่แต่ก็ไม่ได้ทำให้เขาเจ็บหนักเท่าแต่ก่อนอีกแล้ว มันทำให้กานต์นึกขึ้นได้ว่าในช่วงหลังมานี้ปีศาจเงาไม่ค่อยโผล่มาให้เขาเห็นเท่าไรนัก ทุกครั้งที่มันออกมา มันก็จะหายไปภายในเวลาแค่ไม่กี่นาที ต่างจากก่อนหน้าในที่ แข็งแกร่งและน่ากลัว

มันหายใจเข้าออกดังครืดคราด ตืดขัดเหมือนกับคนที่ไม่
สบายและมีน้ำมูกอย่างไรอย่างนั้น เสียงร้องครางของมันแผ่วเบา
และดูเกือบจะอ่อนแรง มันดูอ่อนปวกเปียก แต่อย่างไรเขาก็ยังรู้สึก
กลัวมันอยู่ดี แม้สภาพของมันจะย่ำแย่ แต่มันก็ยังมีอิทธิพลต่อเขา
อยู่ดี

กานต์นึกถึงสิ่งที่อาทิตย์พูดกับเขา

“เราต้องสู้พวกมันให้ได้ เราจะต้องไม่กลัว ไม่ฉะนั้นพวกมัน
ก็จะรังแกเราอยู่อย่างนี้เพราะว่ามันเห็นว่าเรากลัว เราอ่อนแอ”

มือของเขาสั่นเทา ปากของเขาสั่น เขาก็กสั่น ร่างกายของเขา
สั่นไปทั้งตัว

“ฉันไม่กลัวแกหรอก” กานต์เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงสั่นเทา เขา
เห็นเงาดำที่เคยล่องลอยหยุดชะงักในทันทีที่เขาเอ่ยประโยคนั้น
บรรยากาศร้องข้างเจียบกริบ ไม่มีแม้กระทั่งเสียงลมหายใจเพราะ
เขากลัวจนแทบไม่กล้าหายใจ ตอนนีฝ่ามือของเขาเป็ยกขึ้นไปด้วย
เหงื่อ ถ้าหากเขาฉีราดใส่ที่นอนก็คงไม่แปลกใจเลยสักนิด

เสียงหายใจของมันรุนแรงขึ้นกว่าเดิกราวกับว่ามันกำลัง
โกรธ กานต์ก็สิ้นน้ำลาย ร่างของเขาสั่นเทา เงาดำนั่นกรีดร้อง
โหยหวนด้วยเสียงดังที่ทำให้เขาต้องยกมือปิดหู เด็กชายสะอื้นด้วย

ความหวาดกลัว เขารีบดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมโปง กานต์รู้สึกท้อว่าปีศาจเงากำลังล่องลอยอยู่ใกล้ ๆ ตัวเขา เขาสัมผัสได้ถึงความร้อนของม่านที่สัมผัสผิวหนังใต้ผ้าห่ม เขาได้ยินเสียงมันกรีดร้อง พื้นที่รอบกายของเขาสั่นสะเทือน เด็กชายนึกถึงหน้าอาทิตย์ นึกถึงคำพูดที่อีกฝ่ายพูดกับตน “ฉันไม่กลัวแกหรอก” เขาเคยออกมาอีกครั้ง แม้จะเป็นเพียงแค่เสียงกระซิบแผ่เบาแต่ก็หนักแน่นกว่าเมื่อสักครู่มากนัก

“ฉันไม่กลัวแกหรอก” เขาพูดซ้ำอีกครั้ง พุดซ้ำ ๆ เพื่อตอกย้ำให้เจ้าปีศาจนั้นรู้สึก “ฉันไม่กลัวแกหรอก”

เจ้าปีศาจเงาร้องกรีด กานต์ได้ยินเสียงลมดังหวีดหวิว แต่เขาไม่ได้เปิดหน้าต่างเอาไว้ ไม่มีทางเลยที่เสียงลมจากด้านนอกจะสามารถดังเล็ดลอดเข้ามาได้ เขาได้ยินเสียงลมตีไปไม่ถึงพื้บพัวเขาตัวสั่น เสียงนั้นดังขึ้นอยู่ชั่วครู่ใหญ่ ก่อนจะหายไป กานต์ไม่ได้ยินเสียงอะไรอีกนอกจากเสียงลมหายใจของตัวเอง แต่ถึงกระนั้น เขาก็กลัวเกินกว่าที่จะเปิดผ้าห่มออกไปดู

เขาไม่รู้ว่าตอนนี้ก็โมงก็ยามเข้าไปแล้ว เขารู้สึกเหนื่อยล้าเนื่องจากสิ่งที่เพิ่งพบเจอมา เขาหลับตาแล้วเดินทางเข้าไปในห้วงแห่งความฝัน กานต์ฝันว่าตัวเองเป็นชายหนุ่มร่างใหญ่ เป็นนักรบ

แห่งอาณาจักรอันไกลโพ้น เขาฝันว่าตนเป็นที่รักของทุกคน ฝันว่าตัวเองกล้าหาญและไม่เกรงกลัวสิ่งใด เขาโค่นล้มปีศาจมังกรยักษ์สี่ดำที่คุกคามประชาชนในเมืองมานานหลายร้อยปีลงได้สำเร็จ “เขาเป็นผู้กล้า เขากล้าหาญ เขาเก่งเกินใคร” ผู้คนต่างสรรเสริญเขา

เขาตื่นเพราะเสียงจากนาฬิกาปลุก ตอนนี้เป็นเวลาหกโมงเช้า กานต์จะต้องรีบลุกไปอาบน้ำแต่งตัวและกินอาหารเช้า เตรียมตัวที่จะไปใช้ชีวิตวัยมัธยมต้นเป็นวันแรก ถึงแม้จะนอนน้อย แต่สภาพของเขาก็ไม่ได้ดูอิดโรยเท่าที่คิด อาจจะเป็นเพราะฝันดีเมื่อคืนก็ได้

เด็กชายเดินออกมาจากห้องนอนเมื่อจัดการธุระทุกอย่างของตนจนเสร็จสิ้น เขาเดินไปตามกลิ่นของอาหารเช้าที่อยู่ในห้องครัว แม่ยิ้มเมื่อเห็นลูกชายของตัวในขณะที่กำลังตักอาหารใส่ชาม กลิ่นหอมฉุยของข้าวต้มหมูสับและไข่ลวกอย่างที่เขาชอบลอยเข้ามาแตะจมูก กานต์รีบนั่งลงบนเก้าอี้และจัดการอาหารเช้าของตัวเองในทันทีและหมดเกลี้ยงในเวลาไม่กี่นาทีต่อมา

อาทิตยยืนรอเขาอยู่ที่หน้าบ้าน เด็กชายตัวเล็กกับเสื้อผ้าตัวใหญ่ นั้นดูประหลาดไม่ใช่น้อย “แม่บอกว่าเดี๋ยวตัวเราก็จะยี้ด เลยซื้อไซซีใหญ่ให้” อาทิตยเอ่ยตอบเมื่อกานต์ถาม

แม่ของกานต์อาสาที่จะไปส่งเด็กทั้งสองคนที่โรงเรียน เพราะเป็นทางผ่านไปที่ทำงานพอดี กานต์และอาทิตยพากันไปนั่งเบาะหลัง ตลอดทางพวกเขาพูดถึงแต่สิ่งๆ ที่คิดว่าจะเกิดขึ้นที่โรงเรียนใหม่ กานต์บอกกับอาทิตยเกี่ยวกับความกลัวของตนเอง ความกลัวที่จะกลายเป็นตัวประหลาดในสายตาของคนอื่น ความกลัวที่จะต้องอยู่คนเดียว ความกลัวที่จะไม่มีใครมองเห็นเขา เขากลัวว่าเจ้าปีศาจเงาจะโผล่มาหาเขาอีก เขากลัวว่าตัวเองจะกลัวมันจนแสดงท่าทางขี้ขลาดออกมาให้คนอื่นเห็นและหัวเราะเยาะ เขาพร่ำพรูทุกความกลัวของตนให้เพื่อนฟังด้วยเสียงกระซิบเพราะไม่ต้องกรอให้แม่ได้ยิน เขาไม่อยากจะทำให้เธอต้องมากังวลกับเรื่องของเขาอีก

“นายบอกว่าเมื่อคืนนายเพิ่งได้มันไปได้ไม่ใช่หรือ”

“ก็ไม่ใช่ได้” กานต์ตอบ “เราน่าจะทำให้มันโกรธกว่าเดิม... เสียงของมันเมื่อคืนนะ มันดูโกรธมาก ๆ” ถอนหายใจ “แต่ก็ดู

เหมือนว่ามันจะหายไปเร็วกว่าเดิมนะ... เราก็คงไม่ค่อยแน่ใจ
เท่าไรเหมือนกัน”

“มันอาจจะโกรธที่นายไม่กลัวมันแล้วก็ได้”

“เรากลัวมาก ๆ ต่างหากล่ะ”

“แต่นายก็สู้มัน มันอาจจะโกรธที่นายสู้มันกลับ ไม่ได้กลัว
จนหวาดเหมือนแต่ก่อน มันอาจจะกำลังสับสน งุนงงว่าทำไม
เหยื่อที่เคยกลัวมันจนสติแทบแตกถึงอยู่ดี ๆ ก็ลุกขึ้นมาสู้มันได้

“นายกำลังทำให้มันอ่อนแอและกานต์ นายกำลังทำให้มัน
หมดความในใจ ไอ้ผีตัวนั้นนะ”

“จริงเหวอ...”

“อ้อ จริงสิ” เด็กชายตัวเล็กพยักหน้า “นายอย่าลืมนะว่าเรา
จะปกป้องนายนะกานต์ มีเราอยู่ไม่ต้องกลัวว่าจะมีใครมารังแก
นายหรอก เราจะจัดการให้เองแน่นอน” อาทิตย์พูดเสียงดังจนทำ
ให้แม่ที่กำลังขับรถอยู่ได้ยิน เธอหัวเราะกับคำพูดน่าเอ็นดูนั้น และ
เอ่ยปากฝากฝังลูกชายเอาไว้กับอาทิตย์ ขอให้อาทิตย์ช่วยดูแล
กานต์ให้ดี ๆ อาทิตย์ตอบตกลงโดยไม่รีรอ แม้จะเป็นการกระทำ
เล็ก ๆ ที่ดูเหมือนกับว่าไม่มีอะไร แต่มันก็ทำให้กานต์ที่รู้สึกเป็น

กังวลมาตลอดทางรู้สึกดีขึ้นและรู้สึกอบอุ่นในหัวใจอย่าง
ประหลาด

ในที่สุดรถของแม่ก็จอดอยู่ที่หน้าโรงเรียนใหม่ของพวกเขา
ทั้งสอง ระยะเวลาในการเดินทางจากบ้านมาถึงที่นี่ใช้เวลาไป
ประมาณครึ่งชั่วโมงเห็นจะได้

แม่ยิ้มให้กานต์ “ลูกโตขึ้นมากเลยนะกานต์” เธอพูดพลาง
ลูบหัวลูกชายของตัวเอง เธออยากจะหอมแก้มลูกชายคนเดียวของเธอ
เธอสักสองฟอด แต่ก็กลัวว่าอีกฝ่ายจะอายเพื่อน เธอไม่อยากจะ
เป็นตัวการที่ทำให้วันเปิดเทอมวันแรกของลูกชายหัวแก้วหัวแหวน
จะต้องหม่นหมองเพราะความอับอาย “ตั้งใจเรียนนะทั้งสองคน
เดี๋ยวตอนเย็นแม่ของอาทิศย์จะมารับนะคะ” เธอพูด กานต์และ
อาทิศย์ลงจากรถ โบกมือลาไล่หลังรถเก๋งคันเก่งของแม่ที่ขับมุ่ง
หน้าออกไปอีกทาง

พวกเขามองหน้ากัน กานต์สุดลมหายใจลึกๆ ขาทั้งสองข้าง
ก้าวเดินตามอาทิศย์เข้าไปในโรงเรียนแห่งใหม่ บรรยากาศที่ไม่
คุ้นเคย ผู้คนที่ไม่คุ้นตาทำให้กานต์ติดอัดจนแทบจะหายใจไม่ออก
ขอให้วันนี้เป็นวันที่ดี

กานต์ภาวนา

เขาไม่อยากจะโดดเดี่ยว

เขาไม่อยากจะกลายเป็นตัวตลกในสายตาของใครอีกแล้ว

โชคเข้าข้างพวกเขาตั้งแต่วันแรกที่ย้ายมา กานต์และอาทิตย์ได้อยู่ห้องเดียวกัน ซึ่งก็คือห้องมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 12 กานต์และอาทิตย์เข้าไปในห้องที่อยู่ห้องสุดท้ายของชั้นนี้ด้วยใจที่เต็มแรง อาทิตย์ที่ถึงแม้จะคอยพูดกับเขาว่าไม่ต้องกลัวอะไรก็ดูจะตื่นเต้นไม่น้อยกว่าเขาเท่าไรนัก

เด็กนักเรียนในห้องมีไม่เยอะเท่าไรนัก อาจจะเป็นเพราะตอนนี้ยังเข้าไป เด็กนักเรียนที่เหลืออาจจะยังมาโรงเรียนไม่ถึงก็เป็นได้ เพราะหลังจากที่กานต์และอาทิตย์เข้าห้องมาและจับจองหาที่นั่ง ก็มีเด็กนักเรียนอีกประมาณสองสามคนเดินตามหลังเข้ามา

เด็กชายทั้งสองเลือกที่นั่งติดหน้าต่าง ไม่อยู่ใกล้กระดานมากจนเกินไปและไม่อยู่หลังจนเกินไป มองจากมุมที่พวกเขา นั่งมูมนี่เป็นมุมที่พอดีพอเหมาะกับการมองกระดานมาก ๆ เชี่ยวล่ะ

เด็กผิวขาว ร่างผอมบางที่นั่งอยู่ตรงหน้าพวกเขามองจ้องมายังเพื่อนใหม่ทั้งสองที่เพิ่งเข้ามาในห้อง อีกฝ่ายมองจดจ้องเส้น จนทำให้กานต์รู้สึกประหม่าและอึดอัด กานต์กลัวสิ่งที่เด็กคนนั้น

กำลังคิดอยู่ในใจ อีกฝ่ายจะหาเรื่องแกล้งเข้ากับอาทิตย์หรือเปล่า ภายใต้วงตากลม ๆ นั้นจะมีอะไรแอบซ่อนอยู่หรือไม่ กานต์ไม่กล้าที่จะคาดคิดแม้แต่คนเดียว

“พวกนายซื้อเสื้อคลุมดาบพิฆาตอสูรมาจากไหนกันนะ” อีกฝ่ายเอ่ยถามด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความสนใจ กานต์ที่กำลังกลั้นหายใจอยู่ถอนหายใจออกมาอย่างยาวเหยียด

“พอซื้อมาให้จากญี่ปุ่นนะ” อาทิตย์ตอบ

“ทั้งคู่เลยเหรอ พวกนายเป็นพี่น้องกันเหรอ ฝาแฝดหรือเปล่า ทำไมหน้าตาไม่เหมือนกันเลย ส่วนสูงก็ไม่เหมือน” อีกฝ่ายถาม เมื่อพูดเรื่องส่วนสูงอาทิตย์ก็ทำหน้ามึนในทันที

“พวกเราไม่ใช่พี่น้องกัน ชุดคลุมของกานต์ กานต์ซื้อจากร้านค้าในอินเทอร์เน็ตนะ” อาทิตย์พูด “ส่วนเรื่องของส่วนสูง แม่บอกว่าเดี๋ยวตัวเราก็ยืด เดี๋ยวตัวเราก็จะโตเองในสักวันนี้แหละ”

“เราไม่ได้จะล้อนะ แค่สงสัยเฉย ๆ ว่าพวกนายเป็นพี่น้องกันหรือเปล่า”

“บ้านเราอยู่ข้าง ๆ กันนะ” อาทิตย์ตอบ “นายชอบดาบพิฆาตอสูรเหรอ” อีกฝ่ายพยักหน้า

พวกเขาทั้งสามคนนั่งคุยเรื่องการ์ตูนที่พวกเขาชอบ จนกระทั่งถึงเวลาเข้าแถวเคารพธงชาติในตอนเช้า อีกฝ่ายบอกว่า ตนชื่อกล้า เขาเป็นเด็กต่างจังหวัด เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ ได้ไม่นานนัก เพราะแม่ต้องเปลี่ยนที่ทำงาน กล้าจึงต้องย้ายตามแม่ มาด้วย

กล้าเหมือนกับกานต์ตรงที่แม่ของพวกเขาเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว ตั้งแต่จำความได้กล้าก็มีแต่แม่มาตลอด ส่วนกานต์เคยเห็นหน้าพ่อ แต่ความทรงจำเกี่ยวกับพ่อที่ตนมีก็ช่างเลือนราง เขารู้แค่เพียงว่าพ่อมีรูปร่างหน้าตาเป็นเช่นไรจากรูปไม่กี่ใบที่แม่เก็บเอาไว้เท่านั้น แต่เรื่องของนิสัย ความชอบ ความคิด เขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับพ่อเลยแม้แต่อย่างเดียว

แม่พยายามทำทุกอย่างเพื่อเขา กานต์รู้ดีอยู่แก่ใจ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าความพยายามนั้นมันยังคงไม่มากพอ ความพยายามที่อยากจะเป็นทุกอย่างเพื่อเขา ความพยายามที่อยากจะเข้าใจเขาในทุกสิ่ง แต่กานต์ก็ไม่อยากจะโทษแม่หรือทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอทำมันไม่ได้มากพออย่างที่เขาต้องการ บางสิ่งบางอย่างมันก็เกินจะควบคุมได้ แม่ทำทุกอย่างสุดความสามารถของตัวเอง

เองแล้ว... แม่ลึก ๆ แล้วกานต์จะอยากให้เธอพยายามมากขึ้นอีก
สักนิดก็ตาม

น้ำอุกับน้ำโจมารับเด็กทั้งสองทันเวลาเลิกเรียนอย่างพอ
ดิบพอดี พวกเขาพาเด็ก ๆ ไปกินอาหารในห้างด้วยเหตุผลที่ว่า
เป็นการเลี้ยงฉลองวันเปิดเทอมวันแรก อาทิตย์ออกอาการดีใจจนมาก
เกินเหตุ แต่กระนั้นกานต์ก็หัวเราะซ้ำกับท่าทางเช่นนั้นของเพื่อน
ตัวเอง

กานต์กลับถึงบ้านตอนเวลาหนึ่งทุ่มตรง เป็นเวลาที่แม่ของ
เขากลับถึงบ้านอย่างพอดีพอดี แม่ถอดกานต์ทันทีเมื่อเห็น
เด็กชายเดินเข้าบ้าน เธอถามว่าการเรียนวันแรกของเขาเป็น
อย่างไรบ้าง ซึ่งเขาก็ตอบเธอไปตามความจริง ตอนที่เขายก
ตนและอาทิตย์ได้เพื่อนใหม่มาเพิ่มอีกหนึ่งคน ตาของแม่ก็เป็น
ประกายระยิบระยับในทันที เธอดูดีใจมาก ๆ ที่เขามีเพื่อนเพิ่ม
อีก

กานต์บอกกับแม่ว่าเขากินอาหารเย็นมาเป็นทีี่เรียบร้อย
แล้ว เด็กชายจึงไปอาบน้ำเพื่อรอเธอจัดการกับอาหารเย็นของ
ตัวเองให้เสร็จ และหลังจากนั้นแม่ลูกก็มานั่งดูละครภาคค่ำ

ด้วยกันจนกระทั่งจบและถึงเวลานอน แม่จูบที่หน้าผากของกานต์
ตอนเดินมาส่งลูกชายคนเดียวที่หน้าห้องนอน จากนั้นเธอก็พูดว่า
ขอให้กานต์ฝันดี

กานต์ล้มตัวนอนลงบนเตียงนอน เขาคิดถึงสิ่งที่เกิดในวันนี้
ด้วยใจที่ฟูฟ่อง วันเปิดเทอมวันแรกไปได้ด้วยดีกว่าที่กานต์คาด
เอาไว้ เจ้าปีศาจเงาไม่ได้โผล่ออกมาให้เขาเห็นเลยแม้แต่นิดเดียว
แถมกานต์และอาทิตย์ก็ยังได้เพื่อนใหม่ที่ชอบอะไรใหม่ ๆ มาเพิ่ม
ด้วยอีกคน เพื่อนคนอื่น ๆ ในห้องพวกเขายังไม่ค่อยได้คุยเล่นด้วย
มากนัก แต่ทุกคนก็ใจดีกับกานต์และอาทิตย์มาก ๆ

กานต์ได้แต่หวังว่าพวกเขาจะใจดีกับตนเช่นนี้ตลอดไป...

คืนนั้น กานต์หลับฝันดี และตื่นขึ้นมาพร้อมกับรอยยิ้มเป็น

สุข

วันนี้เป็นวันที่สองของการเปิดเรียนแล้ว ปีศาจเงาไม่โผล่
ออกมาให้เขาเห็นเลยสักครั้ง—แต่ที่จริงแล้วก็หนึ่งครั้ง

มันโผล่มาในคาบวิชาพละซึ่งอยู่หลังพักเที่ยง (ใครกันนะที่
ช่างคิดได้ เอาวิชาพละมาอยู่หลังพักกลางวัน ใครที่ไหนกันจะไปมี
อารมณ์ออกกำลังกาย)

คุณครูผู้สอนวิชาพละไม่คิดเห็นใจพวกเขาเลยสักนิด เขาสั่ง
ให้เด็กในห้องทุกคนวิ่งรอบสนามลึบรอบด้วยเหตุผลว่าเพื่อวอร์ม
ร่างกายก่อนที่จะไปทำกิจกรรมอย่างอื่นต่อไป เด็กทุกคนโห่ร้อง
ทันทีที่ได้ยินคำสั่งจากครู “ใครใช้ให้พวกแกกินเยอะกันเองล่ะ ไม่
ต้องมาร้อง” อีกฝ่ายพูดออกมาเช่นนั้นหลังจากที่ได้รับเสียงโห่ร้อง
ของนักเรียน

เด็กนักเรียนทั้ง 40 คนพากันวิ่งรอบสนามทันทีหลังจากได้
ยินเสียงนกหวีดจากผู้เป็นครู

แน่นอนว่ากานต์ อาทิตย์และกล้าเป็นนักเรียนสามคนที่วิ่ง
รั้งท้าย พวกเขาเดินช้า ๆ สลับกับวิ่งเหยาะ ๆ ในขณะที่เพื่อนบาง
คนวิ่งรอบสนามที่คุณครูจัดเอาไว้ได้สองรอบแล้ว “วิ่งให้มันเร็ว ๆ
หน่อยโว้ย!” ครูชัยตะโกนบอกพวกเขา เด็กทั้งสามทำท่าวิ่ง
เหยาะเหยาะไปได้นิดหนึ่งก็หยุดและเดินทอดน่องไปเรื่อย ๆ
เด็กชายทั้งสามหัวเราะชอบใจทันทีที่เห็นคุณครูพละชะของตนถอน
หายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

และในตอนนั้นเอง กานต์เห็นปีศาจเงา

ในครั้งแรกเขาคอนซ้างไม่มั่นใจว่าจะใช่มันหรือเปล่า เขาคิด
ว่าตนอาจจะตาฟาดไปเพราะเงาดำนั้นช่างบางเบา ไม่ดูมืดครึ้ม
และใหญ่โตน่าประหลาดพรึ่ดดังที่เคยเป็น แต่เพราะอารมณ์
ความเศร้าโศก กดดันและหดหู่ของมันที่มากับสายลมอันแผ่วเบา
ทำให้เขารู้สึกและรับรู้ได้ว่านั่นแหละคือมัน เงานั้นแหละคือปีศาจ
ตัวนั้น... แต่ก็มันเป็นมันที่ช่างอ่อนแอเสียเหลือเกิน ดูเพราะบางแม้จะ
เกรี้ยวกราด กระแสความรู้สึกที่มันพยายามสอดส่องมาให้เขามัน
ไม่ได้แข็งแกร่งน่าเกรงกลัวเท่าที่เคยเป็น แต่กระนั้นความรู้สึกอัน

บางเบาที่สัมผัสได้ก็ยังคงทำให้กานต์ตัวสั่นเทาและแข็งเกร็งไปทั้งร่างได้อยู่ดี

กานต์นึกถึงคำพูดของอาทิตยขึ้นมาอีกครั้ง

“เราต้องสู้พวกมันให้ได้ เราจะต้องไม่กลัว ไม่ฉะนั้นพวกมันก็จะรังแกเราอยู่อย่างนี้เพราะว่ามันเห็นว่าเรากลัว”

เขานึกถึงสิ่งที่ตนพูดกับมันไปเมื่อคืนก่อนว่า “ฉันไม่กลัวแกหรอก” และนึกถึงปฏิกิริยาของมันหลังจากนั้น

หลังจากที่เขาโผล่ประโยคนั้นออกไปด้วยน้ำเสียงที่สั่นเทา แต่ก็มีคนคงมากเหลือเกิน เจ้าปีศาจเงากรีดร้อง มันเกรี้ยวกราด มันโกรธและไม่พอใจกับสิ่งที่เขาทำอย่างที่สุด เพราะมันคิดว่ากานต์ไม่กลัวมันอีกต่อไปแล้ว

วันหนึ่งคนที่อยู่ภายใต้อาณัติของมันมาโดยตลอด คนที่หวาดผวาทุกครั้งที่มีมันปรากฏภายในวันนี้กลับสู้มันแม้ว่ามีมือและก้อนเนื้อในอกจะสั่นเทา แต่ความมุ่งมั่นในดวงตาก็ทำเอามันเสียหลักไม่ใช่เน้อย ความมั่นใจและความคลั่งในอำนาจที่มีเริ่มถดถอยลงเพียงเพราะประโยคนั้นที่หลุดออกมาจากปากเด็กชายซึ่งกลัวมันจนหัวหด (ซึ่งในตอนทีพูดนั้นกานต์ก็ยังคงกลัวอยู่) มันคือความ

เปลี่ยนแปลงที่นากลัว เป็นความเปลี่ยนแปลงที่มีความเป็นภัยต่อ
ปีศาจเงา

ถึงแม้ว่าตอนนี้กานต์จะยังมีมือสั้น ปากสั้นตอนทีกลัวต่อกร
กับความดำมืดของปีศาจเงาได้ แต่ในอนาคตล่ะจะเป็นอย่างไร
ความเข้มแข็งที่มีของกานต์ก็คงจะเพิ่มมากขึ้นจนสามารถโค่นเจ้า
ปีศาจลงได้ในสักวัน

กานต์มองจ้องไปยังเงาดำอันเรื้อนกลางที่อยู่ตรงหน้าพลาง
ท่องในใจวนเวียนซ้ำไปซ้ำมาในขณะที่คุณครูพยายามเรียกชื่อเขา
และสั่งให้เขาวิ่ง เขาได้ยินเสียงมันกรีดร้อง ร่างกายกระตุกเล็กน้อย
เมื่อรู้สึกได้ถึงลมแรงที่กระทบเข้ากับหน้า กานต์หอบหายใจแรง
ก็อ่อนเนื้อในอกเต้นเร่าอย่างรุนแรง ปีศาจเงาเริ่มขยับ มันพุ่งมาหา
เขาอย่างรวดเร็วน่าตกใจ เด็กชายร้องกรีดและล้มลงไปกองที่พื้น
อาทิตยร้องด้วยความตกใจในทันทีที่เห็นเขาเป็นเช่นนั้น เพื่อนตัว
เล็กจับแขนของเขาเอาไว้แน่น แม้จะยังตกใจและสั่นกลัวอยู่ เขาก็
เห็นว่ากลักริ่งเข้ามาจับแขนอีกข้างของเขาเอาไว้ แม้ว่าอีกฝ่ายจะ
ไม่รู้ว่าเขากำลังเป็นอะไรอยู่ก็ตาม

“นายโอเคไหม” กล้าถาม

“มันใช่ไหม” อาทิตยถามบ้าง เขาพยักหน้าทั้งที่ยังหลับตาปี

กานต์ค่อย ๆ ลืมตาขึ้นช้า ๆ เขาเห็นใบหน้าของกล้าและ
อาทิตย์ที่มองมายังตนด้วยความเป็นห่วง และมองเห็นเพื่อนคนอื่น
 ๆ ในห้องที่มองมาด้วยแววตาของความสงสัย “นักเรียน! เป็น
อะไร!” และได้ยินเสียงของครูชัยที่ตะคอกถาม

เด็กชายสุดลมหายใจ “ผมเจอตะขาบนะครับ” สิ้นเสียง
เพื่อนผู้หญิงคนอื่น ๆ ในห้องก็พากันร้องกรี๊ดและมองหาตะขาบ
ที่ว่านั่นทันที

“แค่นี้แหละ กรี๊ดเป็นผู้หญิงเลยนะนักเรียน” ครูชัยส่าย
หน้า

“ผู้ชายก็กลัวตะขาบได้นี้ครับ” กล้าตอบ

“ใช่” ตามด้วยอาทิตย์ที่เป็นคนเสริมทัพ

ครูชัยพยักหน้าในเชิงที่ว่า อยากจะคิดอะไรก็เชิญเลย ก่อน
จะออกคำสั่งให้พวกเขาวิ่งอีกครั้งจนกว่าจะครบตามจำนวนครั้งที่
ครูสั่ง การกลัวตะขาบไม่ใช่ข้ออ้างอะไรทั้งนั้น กานต์อยากจะเถียง
ว่าสิ่งที่เขาเป็นมันไม่ใช่ข้ออ้าง แต่เขาก็คิดว่าควรจะเงียบเอาไว้
ดีกว่า

เวลาผ่านไปร่วมหนึ่งเดือนแล้วที่กานต์และอาทิตย์ได้มาเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้ด้วยกัน กานต์ได้สัมผัสกับการใช้ชีวิต “อย่างปกติ” เป็นครั้งแรก หลังจากที่ชีวิตของเขาผิดแปลกมานานแสนนาน เขาได้เรียนและได้เล่นอย่างมีความสุข เขาพูดเก่งและหัวเราะง่ายมากกว่าเดิม เขามีเพื่อนและไม่ต้องเหงาในเวลาพักเที่ยง เขามีคนที่ช่วยฟังเวลาที่อยากจะระบายความคิดอะไรสักอย่างที่แมก็ไม่เข้าใจ ในตอนนี้เขามีทุกอย่างอย่างที่เด็ก ๆ ในวัยเดียวกันควรจะมี

ปีศาจเงาเองก็ไม่โผล่มาอีกเลยตั้งแต่วันนั้น กานต์รู้สึกเหมือนตนได้ขับสารพิษบางอย่างออกจากร่างกาย เมื่อไม่มีมันทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเขามันก็ดีขึ้น หน้าตาของเขาดูสดใสขึ้นมากอย่างสังเกตได้ชัดเจนจนแม่เองยังร้องทักด้วยความแปลกใจระคนสุขใจ

กานต์นอนหลับฝันดีทุกคนและตื่นมาพร้อมรอยยิ้ม เขาร้องเพลงขณะที่แปรงฟันและอาบน้ำ เดินทางไปโรงเรียนกับอาทิตย์ด้วยความสุข

จนกระทั่งวันนี้

เมื่อคืนอาทิตย์ฝันร้าย เขาฝันไม่ค่อยดีเท่าไรนัก ในความฝันเขากำลังยืนอยู่หน้าประตูบ้าน และในบ้านของเขาก็มีปีศาจงาอยู่ในนั้น

ปีศาจงาในความฝันของเขา มันตัวใหญ่โตและน่ากลัวเหมือนเดิม ไม่ได้เบาบางและอ่อนปวกเปียกอย่างที่ได้อะไรเมื่อครั้งล่าสุด มันอยู่ที่ห้องรับแขกในบ้านของกานต์ เขาได้ยินเสียงหัวเราะอันบ้าคลั่งของมัน เสียงหัวเราะของมันราวกับกำลังเยาะเย้ยเขาอยู่ มันทำให้เขารู้สึกว่าอย่างไรเขาก็เป็นแค่คนอ่อนแอ ตัวเล็กจ้อยไม่มีทางที่จะสู้มันได้ เขาก็เหมือนกับมดสู้กับยักษ์ที่มีแต่จะถูกบดขยี้จนตายก็เท่านั้น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่อาจหนีพ้น

เขาตื่นขึ้นมาพร้อมกับใจที่เต้นแรง เหงื่อไหลอาบตัวแรกแม้จะเปิดเครื่องปรับอากาศ มือของเขากำแน่นโดยที่ไม่รู้ตัว น้ำตาไหลลงมาจากเข่าตา

เด็กชายรีบลุกขึ้นไปอาบน้ำ ทำกิจวัตรประจำวันของตน และพยายามปลอบใจตัวเองว่ามันก็เป็นแค่ความฝันเท่านั้น

ฉันไม่กลัวแกหรอก

ฉันไม่กลัวแกหรอก

เขาย้ำคิดประโยคนั้นกับตัวเองซ้ำไปมา

แม่จะคิดเช่นนั้น แต่เขาก็ไม่มั่นใจเท่าไรนักหรอก

กานต์ไปโรงเรียนด้วยสภาพที่ดูไม่ค่อยดีเท่าไรนัก ภาพในความฝันยังคงวนเวียนอยู่ในหัว มันดูสมจริงเสียจนน่าขนลุก เสียงหัวเราะเยาะของมันยังคงดังก้องอยู่ในหัวของกานต์

“นายไม่สบายหรือเปล่า” อาทิตย์เอ่ยถาม สีหน้าของเพื่อนตัวเล็กดูกังวลเป็นอย่างมาก กานต์พยักหน้าตอบเพื่อนตัวเล็กพร้อมกับหย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้ “ปวดหัวไหม”

“ไม่เท่าไร”

“ไปห้องพยาบาลไหม”

“ไม่จำเป็นหรอก”

“แล้ว...”

“ปีศาจเงามันกลับมาอีกแล้วนะ” เขาพูดก่อนที่จะอีกฝ่ายจะถามอะไรต่อ

อาทิตย์อ้าปากกว้าง เขาพยายามที่จะไม่สบถออกมาเสียงดังด้วยการยกมือปิดปากของตัวเองเอาไว้ “มันหายไปนานแล้ว ไม่ใช่หรือกานต์ ทำไมอยู่ดี ๆ ก็กลับมาแบบนี้ได้ล่ะ”

“เราก็ไม่รู้เหมือนกัน” กานต์ส่ายหน้า “มันโผล่เข้ามาในความฝันของเรา เราไม่ได้ฝันถึงมันมานานมากแล้ว นานกว่าตอนที่เราเจอมันที่สนามตอนวิ่งในคาบพลະเสียอีก... เราไม่เข้าใจว่าทำไมอยู่ดี ๆ มันถึงได้โผล่มาในความฝันของเราอีก ใจไม่ค่อยดีอย่างไรก็ไม่รู้”

อาทิตย์จับไหล่ของเขาเอาไว้ “มันจะต้องไม่มีอะไร เชื่อกันนะกานต์ เราจะช่วยนายเอง” อาทิตย์ให้คำมั่นสัญญา

ในคาบวิชาคณิต ในขณะที่คุณครูแมวกำลังสอนเกี่ยวกับเรื่องของสับเซตอยู่นั้น ปีศาจเงาก็ปรากฏกายขึ้น ด้วยร่างกายที่ใหญ่โต ดำทะมึนเต็มไปด้วยความกลัวและหูดๆ ไม่ใช่ร่างกายที่เปราะบางและไร้เรี่ยวแรงอย่างตอนนั้น

กานต์ตัวแข็งทื่อ อวัยวะทั้งร่างกายของเขาสั่นสะท้านด้วยความกลัว อาทิตย์ที่กำลังตั้งใจเรียนและตั้งใจจดที่ครูแมวกู๊ดริบหันมาหาเขาในทันทีที่เห็นอาการ เขารีบวิ่งไปหาครูแมวกที่กำลังสอนอยู่และพูดอะไรสักอย่าง คุณครูมีท่าที่ตกใจแล้วพยักหน้าให้กับคำขอของนักเรียนชายตัวเล็ก อาทิตย์เดินกลับมาหาเขา แล้วพุงกานต์ให้ลุกขึ้นด้วยแรงทั้งหมดที่มี กล้าเห็นดั่งนั้นก็รีบเข้ามาช่วยเพื่อนของตนในทันที แล้วทั้งสองก็พากันเดินออกจากห้อง

ไปโดยมีสายตาของคนอื่น ๆ ในห้องที่มองตามมาด้วยความใคร่รู้ ก่อนที่คุณครูจะดึงความสนใจของเพื่อนคนอื่น ๆ ในห้องด้วยการบ้านบนกระดานดำ

อาทิตย์และกล้าพุงกานต์ที่ตัวแข็งที่ออกมาจนถึงห้องพยาบาล คุณครูในห้องพยาบาลบอกว่ากานต์กำลังชัก เธอจึงสั่งให้เด็กชายทั้งสองพากานต์ไปนอนตะแคงบนเตียงนอนผู้ป่วย คุณครูหญิงวัยกลางคนที่ชื่อโพลินจับกานต์ให้เงยหน้าเพื่อที่จะทำให้เด็กชายหายใจได้สะดวกขึ้น อาทิตย์ยืนมองเพื่อนของตนที่กระตุกเกร็งอย่างน่าสงสาร ขอบตาของเขาพร่นด้วยดวงตาสงสารเพื่อน เขาไม่อยากให้เพื่อนของเขาจะต้องมาเจอกับอะไรแบบนี้เลยสักนิด

ผ่านไปได้ประมาณนาทีกว่า ๆ (หรืออาจจะมากกว่านั้น อาทิตย์เองก็ไม่แน่ใจนัก) เพื่อนของเขาอาการดีขึ้น อีกฝ่ายยังคงหายใจแรงอยู่แต่ก็ไม่ได้แข็งเกร็งจนน่ากลัวอย่างเมื่อสักครู่อีกแล้ว

อาทิตย์และกล้ารีบพุงตัวเข้าไปกอดอาทิตย์ทันทีเมื่อคุณครูบอกว่าอาทิตย์ไม่เป็นอะไรแล้ว จนทำให้ถูกคุณครูดุและเตือนพวกเขาว่าให้ทำอะไรระมัดระวัง อาทิตย์พยักหน้าและขอโทษอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหันไปหาเพื่อนสนิทของตัวเองแล้วปล่อยไฮออกมา

“นายจะร้องให้ทำไมอาทิตย์” กานต์ถามพร้อมกับหัวเราะ
“ฉันกับกล้าเป็นห่วงนายไง เมื่อก่อนักลัวมากเลยนะ”

อาทิตย์พูดพร้อมกับน้ำตาที่ไหลลงมาไม่ขาดสาย

กานต์กลืนน้ำลาย ปัสสาวะที่เขาเห็นเมื่อกี้นี้มันน่ากลัวจริง ๆ นั่นแหละ

มันน่ากลัวมากกว่าทุกครั้ง แข็งแกร่งมากกว่าทุกครั้ง พลังแห่งความโหดร้ายทารุณของมันมีเยอะมากขึ้นกว่าเดิมประมาณเท่าตัวได้ แค่ได้สัมผัสกับกระแสอารมณ์นั้นที่มันปล่อยมาก็ทำเอากานต์แทบจะลึ้มทั้งยืน มันมากเกินไปที่หัวใจของเขาจะรับได้

อาทิตย์หลับตา เขาพยายามกลืนน้ำตาไม่ให้ไหลลงมา แม้ว่าอาทิตย์จะเคยเห็นเขาร้องไห้มาก่อน แต่กานต์ก็ไม่อยากที่จะร้องให้ต่อหน้าใครอีกแล้วแม้แต่อาทิตย์เอง แคนนี่เขาก็รู้สึกของตัวเองอ่อนแอมากพอแล้ว

อาทิตย์อยากให้กานต์นอนที่ห้องพยาบาลต่ออีกสักหน่อย แต่กานต์ปฏิเสธคำขอนั้นไปเพราะกลัวว่าตัวเองจะฝันถึงปัสสาวะอีก

เขาขึ้นห้องไปเรียนหนังสือต่อตามเดิม เพื่อน ๆ คนอื่นถาม
ว่าเขาเป็นอะไร กานต์ก็ตอบไปเพียงแค่ว่าตนนั้นหน้ามืด ไม่ได้เป็น
อะไรมากนัก กานต์นั่งเหม่อตลอดทั้งวัน ปีศาจเงาก็โผล่ออกมาให้
เขาเห็นแทบจะทุกชั่วโมงเลยก็ว่าได้

ฉันไม่กลัวแกหรือ

กานต์ท่องประโยคนี้นิ่งใจ

ฉันไม่กลัวแกหรือ

กานต์ท่องซ้ำ ๆ

ฉันไม่กลัวแกหรือ

ซ้ำไปซ้ำมา

ฉันไม่กลัวแกหรือ

เขาโกหก

ฉันไม่กลัวแกหรือ

เขากลัวจนแทบจะตายอยู่แล้วต่างหาก

ฉันไม่กลัวแกหรือ

เขาได้ยินเสียงหัวเราะเยาะจากมัน

“กานต์... กานต์!!!” กานต์สะดุ้งตกใจเพราะเสียงเรียกของเพื่อนตัวเล็ก อาทิตย์ขมวดคิ้วเพราะเป็นห่วงเพื่อนของตน

“ว่าไงอาทิตย์”

“นายเหม่อไปนานมาก เราเรียกตั้งนานเลยนะกานต์”

“จริงหรือ”

“อ้อ” อาทิตย์พยักหน้า “เลิกเรียนแล้วละ เรากลับบ้านกันดีกว่า นายจะไปได้ไปพักผ่อนด้วย” อาทิตย์ช่วยกานต์เก็บของใส่กระเป๋า พวกเขาบอกลากลับและพากันกลับบ้าน

ปีศาจเงาตามติดกานต์มาตลอดทางกลับบ้าน มันทำให้กานต์ควบคุมสติของตนแทบจะไม่อยู่และทำให้กานต์เกือบจะตก รถเมล์เสียแล้ว แต่โชคดีที่มีคุณป้าใจดีคว้ากระเป๋านักเรียนของกานต์เอาไว้ได้ทัน ไม่เช่นนั้นอาจจะเกิดเรื่องที่ไม่ดีเท่าไรนักขึ้นแน่ ๆ

เด็กชายทั้งคู่หยุดยืนตรงเสาที่กั้นระหว่างบ้านของพวกเขาทั้งสอง อาทิตย์บีบไหล่กานต์แน่น ดวงตาของอาทิตย์มีแต่ความเป็นห่วงอยู่ในนั้นจนกานต์รู้สึกได้แม้อีกฝ่ายจะไม่ได้พูดออกมาก็ตาม

“คืนนี้ให้เราไปนอนเป็นเพื่อนไหม” อาทิตย์เสนอ

“ไม่เป็นไรหรอก”

พวกเขาจึงไปสักพัก อาทิตยก็พูดขึ้นว่า “กานต์รู้ใช่ไหมว่าเราอยู่ข้างกานต์เสมอนะ” เสียงของเพื่อนตัวเล็กหนักแน่นจนทำให้หัวใจที่ขุ่นมัวของกานต์ดีขึ้นมานิดหน่อย “ไม่ว่านายกำลังสู้กับอะไรอยู่ นายไม่ได้อยู่คนเดียวนะ ห้องเราอยู่ใกล้ ๆ กัน ถ้าพระที่เราให้ไปช่วยไม่ได้ก็เรียกเรานะ เราจะมาหา” กานต์ยิ้ม เขาซาบซึ้งกับความจริงใจที่อีกฝ่ายมีให้เสมอมา ความจริงใจของอาทิตยนั้นไม่เคยเสแสร้งแกล้งทำ อีกฝ่ายไม่เคยทำเพราะรู้สึกสมเพชเวทนาใด ๆ สิ่งที่อาทิตยพูดมานั้นเป็นความจริงทุกอย่างที่ออกมาจากใจของเขา

“ขอบคุณมาก ๆ นะอาทิตย ขอบคุณสำหรับทุกอย่างเลย”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกน้ากานต์ เพื่อนกันเขาก็ทำกันแบบนี้นี่แหละ”

กานต์ร้องไห้ เขาพยายามกลั้นน้ำตาไม่ยอมให้ใครเห็นมาได้ตั้งนาน แต่สุดท้ายเขาก็ร้องไห้ต่อหน้าอาทิตยอีกแล้ว

“ขอบคุณนะ ขอบคุณจริง ๆ”

“รู้แล้วน่า นายเข้าบ้านไปเถอะ เหนื่อยมาทั้งวันแล้วนะวันนี้
ไปพักผ่อนสักเถอะ แล้วพรุ่งนี้ค่อยมาเจอกัน วันหยุดเสียด้วยสิ จะ
นอนจนแม่ด่าเลยคอยดูสิ”

กานต์และอาทิตย์ต่างแยกย้ายกันเข้าบ้านของใครของมัน
กานต์รู้สึกแปลก ๆ เหมือนกับกำลังจะมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้น หน้า
บ้านของเขามีรองเท้าไม้คั่นตากู่หนึ่งวางอยู่ มันไม่ใช่รองเท้าของ
แม่อย่างแน่นอน เพราะแม่มีรองเท้าแบบนี้ และมันก็ดูเก่าเกินกว่า
จะให้เหตุผลว่าอีกฝ่ายเพิ่งซื้อมาใช้ได้ไม่นาน

มันอาจจะเป็รองเท้าของเพื่อนแม่สักคนที่มาเยี่ยมบ้าน
แต่กลางสังหรณ์ที่มีมันไม่ค่อยดีนัก ไหนจะเงาดำที่พุ่งและเอ่อล้น
ออกมาจากประตูบ้าน ส่วนที่หลุดลอยออกนอกประตู มันลอยละ
ล่องมาหาเขา กลิ่นไอของความกดดันบีบคั้นให้เขารู้สึกทรมาน หัว
ใจเต้นแรง มืออันสั้นเทาของเขาค้างเติ่งอยู่ที่ลูกบิดประตู เขาไม่
กล้าเปิดมัน เขากลัวว่าสิ่งที่อยู่หลังประตูจะเป็นสิ่งที่เขาคาดเอาไว้
กานต์ไม่อยากจะให้มันเป็นแบบนี้เลยสักนิด

“อ้าว กานต์... มาแล้วหรือจะลูก” แม่เปิดประตูออก เธอ
ร้องทักเมื่อเห็นลูกชายของเธอยืนอยู่ที่หน้าประตูบ้าน

เขากลืนน้ำลาย สะใจกหน้ามองผ่านเลยใบหน้าของแม่ไปที่
ห้องรับแขก ซึ่งมีหญิงสาวผมสั้นคนหนึ่งนั่งหันหลังให้เขาอยู่
เธอคนนั้นหันหน้ามา ร่างกายและใบหน้าของเธอเป็นเงาดำ
น่าสยดสยอง มันแผยะยี้มและเรียกชื่อของเขา

เวลานั้นปรากฏขึ้นเมื่อตอนที่กานต์อายุได้ 7 ปี

วันนั้นเป็นวันที่ฝนตกตลอดทั้งวัน ท้องฟ้ามีดครึ้มและมีเสียงร้องดังของท้องฟ้า เด็กชายนอนครูดคู้ยู่ใต้ผ้าห่ม เขานึกถึงเรื่องปีศาจขायาวที่แม่เพิ่งเล่าให้ฟังเมื่อวันก่อน มันเป็นปีศาจที่มักจะมาจับเด็กที่ไม่ยอมนอนไปใช้แรงงาน แต่ตอนนี้กานต์ไม่มองเลยสักนิดเพราะเสียงฟ้าร้องทำให้เขาสะดุ้งตื่น และในตอนนี้ เสียงเดินลงสั่นของอะไรบางอย่างก็กำลังทำให้เด็กชายตัวสั่นเพราะความกลัว

ร่างเล็กสะดุ้งโหยงเพราะเงาตะคุ่มที่สะท้อนกับกำแพงห้อง เขาเกือบจะร้องไห้ออกมาแล้ว แต่ก็ต้องโล่งใจเมื่อเห็นว่าเงาตะคุ่ม

นั่นมันไม่ใช่ผีหรือปีศาจอะไรทั้งนั้น แต่คือป้าขวัญ พี่สาวแท้ ๆ ของแม่เขานั่นเอง

“ยังไม่นอนอีกหรือน้องกานต์” เสียงของเธอไพเราะเหมือนเสียงดนตรีที่คุณแม่เคยเปิดกล่อมให้ตนนอน กานต์พยักหน้า ยกผ้าห่มออกจากตัวเมื่อเห็นว่าสิ่งที่เข้ามาในห้องเขาไม่ใช่ผี แต่เป็นคนจริง ๆ ที่มีเลือดเนื้อ

“นอนดีกว่าแบบนี้ดีจ้ะเลยนะ ถ้าแม่รู้จะโดนว่าเอาได้นะคะ”

“อย่าบอกคุณแม่นะครี” กานต์เอ่ยขอเพราะกลัวว่าแม่จะดุตนที่ไม่ยอมนอนแบบนี้ เด็กชายไม่ชอบเวลาที่แม่ของตนอารมณ์เสีย เขาอยากให้เธอยิ้มเยาะ ๆ

“ป้าไม่บอกหรอกจ้ะ เชื่อใจป้าได้” เธอให้คำสัญญา และนั่งลงที่ข้างหลานของตัวเอง “ถ้ากานต์ทำตัวน่ารักกับป้า ป้าก็จะไม่บอกใคร”

“ว่าไงจะกานต์ไม่ได้เจอกันนาน... โตขึ้นเป็นกองเลยนะ”

ภาพของเงาดำถูกแทนที่ด้วยร่างกายและใบหน้าของหญิงสาววัยกลางคนที่เขาจำได้ดี ใบหน้าของเธอยังดูอ่อนเยาว์แม้ว่าอายุของเธอจะแตะเลข 4 แล้วก็ตาม รอยยิ้มของเธออ่อนหวาน

เหมือนเด็กเล็ก ๆ คูใจดี เส้นผมที่ถูกย้อมให้กลายเป็นสีน้ำตาลยิ่งทำให้เธอดูอ่อนกว่าวัยมาก ๆ คูใจดีและไม่มีพิษมีภัย เธอดูดีเกินกว่าที่จะทำเรื่องเลวร้ายได้ลง

แต่เธอก็เคยทำมัน

“กานต์ ไหว้บ้านขวัญสิลูก”

กานต์เป็นเด็กดีมีมารยาทมาตลอด แม้ว่าเขาจะไม่ใช่เด็กที่ช่างพูดอย่างอาทิตย์ แต่เขาก็ไม่เคยที่จะปล่อยผ่านเรื่องมารยาทกับผู้ใหญ่ เด็กชายจะยกมือสวัสดีทุกครั้งโดยที่แม่ไม่ต้องเตือนหลายรอบ แต่กับเธอเขาจะไม่ทำ

เขาสะอิดสะเอียนเธอจนอยากจะอ้วก

ทุกความรู้สึก ทุกสัมผัสที่เธอเคยฝากเอาไว้บนร่างกายของเขา รอยแผลที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่าซึ่งฝังลึกลงไปจิตใจอันบอบช้ำ ไหนจะปีศาจเงาที่ทำร้ายเขาทุกวันตั้งแต่เจ็ดขวบ กลืนกินชีวิตและความเป็นตัวเองจนแทบจะหมดสิ้น ทำให้เสียเวลาชีวิตในวัยเด็กตั้งหลายปีไปโดยเปล่าประโยชน์

“กานต์ มีอะไรหรือเปล่าลูก” แม่เรียกชื่อของเขา สีหน้าของเธอดูเป็นกังวลเพราะท่าทางของลูกชาย

กานต์กำมือแน่น ร่างกายสั่นสะท้าน เด็กชายมองจ้องไปที่
ป่าของตน กานต์ไม่เคยทำท่าทางเช่นนี้ใส่ใครมาก่อน ลูกชายของ
เธอเป็นเด็กดีมีมารยาท ท่าทางของกานต์ในตอนนีทำให้เธอตกใจ
เป็นอย่างมาก

“กานต์ กานต์เป็นอะไรหรือเปล่า” เธอจับไหล่ของลูกชาย
มันสั่นจนน่าตกใจ

“ผมจะไม่กลัวอีกแล้ว”

“อะไรนะคะกานต์”

“จะไม่กลัวอีกแล้ว”

กานต์เดินไปข้างหน้า เขาเดินตรงไปหาป่าขั้ววัญที่ยังคงยืม
แม้ว่าเธอจะไม่เข้าใจสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ก็ตาม เด็กชาย
หยุดยืนอยู่ตรงหน้าเธอ เขามองเห็นว่าปีศาจกำลังลอยละล่อง
อยู่เหนือป่าขั้ววัญ มันกำลังหัวเราะใส่เขา หัวเราะอย่างดูถูกเหยียด
หยาม เหยียดหยามว่าเขามันอ่อนแอ แต่เขาจะไม่ยอมแพ้มันอีก ไม่
ว่ามันจะแข็งแกร่งมากขนาดไหนเขาก็จะต้องสู้มันให้ได้ แม้ว่า
จะต้องบาดเจ็บตายเขาก็จะไม่ยอมให้มันชนะเป็นอัน
เด็ดขาด

“ผมจะไม่กลัวป่าอีกต่อไปแล้ว” เขาตะโกน ได้ยินเสียงร้อง
ตกใจของแม่จากด้านหลัง “ผมจะไม่กลัวป่าอีกต่อไป ป่ามันก็แค่
ปีศาจน่ารังเกียจ น่าสะอิดสะเอียน ผมจะไม่กลัวป่าอีก!”

“กานต์!” เขาหันไปมองแม่ ตาของเธอเบิกโพลงด้วยความ
ตกใจ และหันไปมองหน้าป่าขรุขระที่มองมายังเขาด้วยสายตาที่
ตกใจมากไม่แพ้กัน

“ถ้ากานต์ทำตัวน่ารักกับป่า ป่าก็จะไม่บอกใคร”

ภาพของทุกสิ่งทุกอย่างยังคงชัดเจน

ความเจ็บปวดที่ได้รับยังคงแจ่มแจ้ง

ความบริสุทธิ์และความโล่งใจที่ถูกทำลายจนย่อยยับ

เขาจะไม่กลัวอีกแล้ว กานต์จะไม่กลัวอีกต่อไป

เขาเดินขึ้นห้องนอนโดยไม่สนใจเสียงเรียกของแม่ เด็กชาย
รู้สึกผิดที่ปิดประตูใส่หน้าแม่ไปแบบนั้น แต่ตอนนี้เขาไม่มีเวลาไป
คิดเรื่องอะไรอีกแล้ว กานต์ร้องไห้ น้ำตาของเขาพรุ้งพรุ้งออกมาไม่
หยุด ถึงแม้ว่าเขาจะบอกว่าตนจะไม่กลัวอีกต่อไปแล้ว แต่ลึก ๆ ใน
ใจของกานต์ กานต์ก็ยังกลัวอยู่ดี เขายังเป็นแค่เด็กอยู่นะ เด็กที่
ต้องการคนเข้าใจและคำปลอบโยน

แม่ยังคงเคาะประตูและร้องเรียกเขาไม่หยุด เธอไม่ได้มี
น้ำเสียงโกรธเกรี้ยวอย่างที่คิด เสียงเรียกของเธอดูอ่อนแรงและเป็น
กังวลเหลือเกินกับสิ่งที่เขาเพิ่งทำลงไป

“กานต์ เปิดประตูให้แม่เถอะนะลูก คุยกับแม่เถอะนะ” เธอ
เอ่ย กานต์ลั้งเล แต่สุดท้ายเขาก็เปิดให้เธอเข้ามาอยู่ดี

แม่ยังคงสวยอยู่เหมือนเดิม แม้จะมีริ้วรอยแห่งกาลเวลา
แตงแต่้มอยู่บนใบหน้า แต่เธอก็ยังคงสวยเหมือนเดิมไม่สร้าง และ
ใบหน้าสวย ๆ ของเธอในตอนนั้นก็เต็มไปด้วยอารมณ์ความกังวลที่
แสดงออกมาอย่างเห็นได้ชัด

“กานต์เป็นอะไร กานต์บอกแม่ได้ไหม” แม่พูด “แม่อยากจะ
เป็นทุกอย่างของกานต์ อยากจะเป็นแม่ เป็นพ่อ เป็นผู้ฟังที่ดี แต่
แม่ก็ไม่เคยทำได้เลย มันเหมือนมีอะไรบางอย่างที่ขวางกั้นแม่กับ
ลูกเอาไว้” น้ำตาของเธอไหลอาบแก้ม “แม่รักกานต์นะกานต์ แม่
อยู่ทีมเดียวกับกานต์เสมอไม่ว่าจะอย่างไร แม่รอให้ลูกพร้อมที่จะ
พูดทุกอย่างกับแม่มาโดยตลอด และแม่ว่ามันก็ควรที่จะถึงเวลานั้น
สักทีได้แล้ว

“อย่าผลักดันแม่เลยนะกานต์ ขอให้แม่ได้ทำหน้าที่ที่ควร
จะ
ทำ ขอให้แม่ได้ปลอบกานต์ ได้อยู่เคียงข้างกานต์ได้ไหม”

เขาร้องไห้และโผเข้ากอดแม่ สองแม่ลูกร้องไห้ไปพร้อม ๆ กันและกอดกันแน่นไม่ยอมปล่อย อ้อมกอดของแม่อบอุ่นเสมอ เต็มไปด้วยความรักที่บริสุทธิ์และไม่ต้องการสิ่งใดตอบแทน ความบริสุทธิ์ของอ้อมกอดของแม่ทำให้ความขุ่นมัวในหัวใจของเขาค่อย ๆ จางลง

“แม่จะรอฟังอยู่ตรงนี้ แม่จะเชื่อกานต์ทุกอย่าง และแม่จะไม่ตัดสิน โอเคไหมลูก”

กานต์พยักหน้า และเริ่มเล่าทุกอย่างให้แม่ฟัง ภาพในความทรงจำย้อนมาอีกครั้งและอีกครั้ง หัวใจของเขาเจ็บจนแทบทนไม่ไหว แต่อ้อมกอดของแม่จะทำให้กานต์ผ่านมันมาได้ด้วยดี

คืนนั้นกานต์ฝัน

เขาฝันถึงตัวเองตอนอายุ 7 ขวบ นอนอยู่บนเตียง ใส่ชื่อและ
บริสุทธ์ิ ไม่รู้ว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นกับตัวเอง เขารู้แต่ว่ากลัวว่าแม่
จะรู้ถ้าหากตนนอนดิ๊ก

ข้างนอกฝนตกแรง พ้าผ่าเสียงดังจนทำให้ร่างเล็กกระตุก
ด้วยความหวาดกลัว แต่เสียงฟ้าผ่าก็ไม่มากนักเท่ากับเงาดำที่
ปรากฏอยู่ตรงหน้า

ร่างของมันใหญ่โตเท่ากับร่างของผู้ชายโตเต็มวัยสามสี่คน
เห็นจะได้ เสียงครางของมันดังครี๊ดคราดเหมือนกับครีดยดลม
กระทบกับกระจกหน้าต่าง มันลอยเข้ามาหากานต์ เด็กชายหายใจ
ไม่ออกทันทีที่มันเข้ามาใกล้ กานต์พยายามดิ้น ไหว่คว่ำหามือของ
มันที่กำลังบีบคอเขาอยู่แต่ก็หาไม่พบ ร่างกายของมันเป็นเพียงแค่

กลุ่มควันไม่มีสีขาว เขาพยายามกรีดร้องแต่ก็ไม่มีเสียงออกมา
แม้แต่แอะเดียว

เสียงหัวเราะของปีศาจเงาดังขึ้นที่ข้างหูราวกับว่ามันอยู่ใกล้
เขามากจนแทบจะแนบชิด กานต์ตื่น เขาพยายามหอบหายใจแต่ก็
ทำไม่ได้ มือของเขาบิดไปทั่ว และพบกับสร้อยพระที่อยู่ที่คอ
ของตน สร้อยพระที่เขาไม่เคยถอดออกเลยตั้งแต่ได้มันมา

กานต์นึกถึงอาทิตย์ นึกถึงคำพูดขออบอาทิตย์ที่บอกให้เขาสู้
กับมัน และเขาก็สามารถผ่านมาได้หลายต่อหลายครั้ง นึกถึง
คำพูดที่บอกว่าอาทิตย์จะอยู่เคียงข้างเขาเสมอ กานต์นึกถึงอ้อม
กอดของแม่ อ้อมกอดที่อบอุ่นและปลอดภัย โลก นึกถึงคำพูดของ
แม่ที่บอกว่าจะอยู่ข้าง ๆ เขา แม่จะอยู่ทีมเดียวกับเขา กานต์นึกถึง
กล้า นึกถึงคุณครูที่โรงเรียน

กานต์รู้สึกตัวเองกำลังลอยอยู่กลางอาทิตย์ ลำแสงสีทอง
ปรากฏขึ้น มันทำให้กานต์ต้องหือตาเพราะแสงสว่างสีทองนั้นทำ
ให้การมองเห็นสิ่งต่าง ๆ มันเป็นไปได้ยาก ร่างของเขาลอยขึ้น
เรื่อย ๆ จนกระทั่งตำแหน่งที่หยุดอยู่ในตอนนี้สูงกว่าปีศาจเงาที่
กำลังดูสับสนและไม่เข้าใจกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น แต่เด็กชายรู้สึก

ตนแข็งแรงขึ้น รู้สึกว่าตนมีพลังกำลังพิเศษเหมือนกับตัวละครใน
การ์ตูนที่เขาชอบ

เด็กชายต่อสู้กับปีศาจเงา เจ้าผีร้ายตนนั้นกรีดร้องโหยหวน
อย่างบ้าคลั่งเมื่อพบว่าตัวเองทำอะไรก็ตามไม่ได้อีก กานต์ต่อสู้กับ
มัน ในใจนึกถึงหน้าแม่ นึกถึงหน้าอาทิตย์ และนึกถึงหน้าเพื่อน ๆ
คนอื่นไปด้วยในขณะที่กำลังต่อสู้กับปีศาจชั่วร้ายอยู่

กานต์ได้ยินเสียงร้องของมันว่า

ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่

เขาเป็นฝ่ายหัวเราะบ้างเมื่อได้เห็นท่าทางจนตรอกของมัน
เขาปล่อยพลังไขมันเป็นครั้งสุดท้าย คำพูดของแม่และอาทิตย์พรั่ง
พรูออกมาเหมือนกับเข็มนาแตก กานต์ได้ยินเสียงกรีดร้องเป็นครั้ง
สุดท้าย ก่อนที่มันจะระเบิดดังตูม และสลายหายไป เหลือแต่ขี้เถ้า
สีเทาที่ลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ

กานต์ตื่นขึ้นมาในตอนเช้า สิ่งแรกที่เขาเห็นคือท้องฟ้าที่
สดใสนอกหน้าต่าง เห็นนกตัวน้อยเกาะอยู่ที่กิ่งไม้ เด็กชายลุกไป
เปิดหน้าต่าง เขาได้ยินเสียงร้องเพลงของม้านั่งคลอมาที่สายลม
เขาไม่เห็นปีศาจเงา ไม่มีแม่แต่ร่องรอยบางเบาเหลืออยู่
เด็กชายจัดการกิจวัตรประจำวันของตนให้เรียบร้อยและ
เดินลงไปข้างล่าง เขาได้ยินเสียงแม่กำลังคุยกับใครบางคนอยู่ แต่
จะบอกว่าคุยก็คงไม่ถูกนัก เพราะแม่กำลังตะคอกใส่คู่สนทนา
อย่างเดือดดาลคลอเคล้าไปกับเสียงสระอื่น และในบทสนทนานั้นก็
มีชื่อของกานต์และ**บัวขวัญ**อยู่ด้วย

เขาเดินไปหาแม่เมื่อเห็นว่าเธอวางโทรศัพท์มือถือลง มือ
บางของเธอดูหน้าอย่างแรง ดวงตาของเธอแดงก่ำเพราะเพิ่ง
ร้องไห้มา เขากอดเธอ และเธอก็กอดเขาตอบ เด็กชายได้ยินเสียง
เธอสระอื่นให้

“เป็นอย่างไรบ้างลูก”

“เมื่อคืนผมฝันดีมาก ๆ เลยครับ” แม่กระซิบอ้อมกอดแน่นกว่าเดิม “ที่ผ่านมา... เหนื่อยมากเลยใช่ไหมหนานต์” แม่กระซิบถาม “แม่รักลูกนะ... หนานต์จะไม่ต้องฝันร้ายอีกต่อไปแล้วนะ” และจับหน้าผากของเขาค้างเอาไว้สักพัก ก่อนที่เธอจะผละออกและหันไปเตรียมอาหารเช้า

ปีศาจเงาตายไปแล้ว มันจากไปแล้ว เขาชำมันได้ด้วยมือของตัวเอง ด้วยพลังจากความรักของแม่ พลังจากความรักของเพื่อน ๆ จึงส่งผลให้หนานต์ต่อสู้กับมันได้ในที่สุด ไม่ว่าจะอย่างไรปีศาจเงาที่ชั่วร้ายนั้นก็จะมีทางกลับมาหาหนานต์อีก เขามั่นใจเช่นนั้น

อาทิศย์มารอเขาอยู่ที่หน้าบ้าน เด็กชายตัวเล็กขมวดคิ้วอย่างเป็นกังวล เมื่ออีกฝ่ายเห็นเขาก็รีบถามทันที “เป็นอย่างไรบ้างหนานต์ โอเคดีหรือเปล่า เจ็บตรงไหนบ้างไหม เราเป็นห่วงนายจนนอนแทบไม่หลับเลยนะ”

“ฮ่า ๆ เราไม่เป็นอะไรแล้วหน้าอาทิศย์” เขาหัวเราะกับท่าทางเช่นนั้นของอาทิศย์ “เราไม่เป็นอะไรแล้วละ และจะไม่เป็นอีกแล้ว... พระของนายช่วยเราเอาไว้ได้มากเลยนะ”

“จริงเหวอ”

“จริงสิ มันระเบิดตูมแล้วหายไปเลย”

“ระเบิดเลยหรอ” อีก็ฝ่ายทำตาโต

“ใช่” เขาพูดโดยที่ลากเสียงยาว “วันนี้เราจะไปเล่นอะไรกันดี”

“เราอยากเล่นเกมของกานต์จังเลย”

“เอาสิ ตอบแทนที่นายให้พระรามมา” เขาหัวเราะ ทั้งคู่พากันเดินเข้าบ้านไป อาทิตย์ยกมือไหว้แม่ของกานต์ที่กำลังล้างจานอยู่ในครัว เธอยิ้มให้เด็กทั้งสอง

กานต์พร้อมที่จะก้าวเดินต่อไปโดยที่ไม่มีมันอยู่ในชีวิตแล้ว